

Nhớ Mãi Lớp Chúng Ta

Contents

Nhớ Mãi Lớp Chúng Ta	1
1. (full).	2
2. Chương 1. Sự Trở Lại Của 9a	3
3. Chương 2. Vòng Thi Thứ 3.	5
4. Chương 3. Tật Trường.	9
5. Chương 4. Buổi Học Đầu Tiên.	10
6. Chương 5. Kế Hoạch Bí Mật	13
7. Chương 6. Giọng Ca Của Mạnh Hùng.	14
8. Chương 7. Trục Nhật	16
9. Chương 8. Quà Vật	17
10. Chương 10. Chọc Giận Lớp Trưởng.	18
11. Chương 11. Khi Lớp Trưởng “vắng Nhà”	19
12. Chương 12. Muốn Ăn Ổi Không?	20
13. Chương 13. Xời, Về Ừ? Chuyện Nhỏ!	21
14. Chương 14. Ăn Xoài	22
15. Chương 15. Ổ Gà.	23
16. Chương 16. Nhất Quý, Nhì Ma, Thứ Ba Là...	24
17. Chương 17. Giờ Văn Thú Vị	26
18. Chương 18. Đi Học Muộn!	27
19. Chương 19. Tại Lớp 10a...	28
20. Chương 20.	29
21. Chương 21.	31
22. Chương 22 : Khởi Đầu Cho Những Nỗi Buồn	33
23. Chương 23. Niềm Vui Xen Lẫn Nỗi Buồn.	34
24. Chương 24.	37
25. Chương 25. Hạc Giấy	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	41
28. Chương 28. Thời Gian	43
29. Chương 29. Cảm Ơn Cuộc Sống Đã Cho Em Có Bạn Bè.	45
30. Ngoại Truyện : Phỏng Vấn.	47

Nhớ Mãi Lớp Chúng Ta

Giới thiệu

Chắc hẳn ai cũng đã trải qua thời học sinh hoặc đang là học sinh tại một ngôi trường nào đó. Thời h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-lop-chung-ta>

1. (full).

Tác Giả : Min

Thể loại: Truyện Teen Học Đường

Người đăng truyện: Lovesweetchocolate

Tình trạng: Hoàn thành

p.s: truyện này là của bạn Min, thấy hay nên mình post ấy bạn, đừng nghĩ nhầm là mình ăn cắp bản quyền nhá, thanks <3... chúc="” mọi="” người="” đọc="” truyện="” vui="” vẽ="”>

Chắc hẳn ai cũng đã trải qua thời học sinh hoặc đang là học sinh tại một ngôi trường nào đó. Thời học sinh là thời gian đẹp nhất của mỗi người. Tình bạn luôn là một thứ gì đó rất thiên liêng và đẹp đẽ.

Câu chuyện nói về một nhóm bạn chơi với nhau khá thân. Buồn có, vui có, nước mắt, nụ cười đều trải qua. Tình bạn có thật sự đẹp!!!

Dân số lớp : 40 hs

Nữ : 19

Nam : 21

Nguyễn Linh Chi : Lớp trưởng của lớp, năng động, học giỏi, rất đẹp,... tóm lại là xứng đáng là thủ lĩnh của lớp.

Đặng Khánh Linh : Học giỏi, có tài có thể “buôn chuyện” suốt ngày mà không hề chán.

Trần Lệ Anh : Lanh chanh, lóc cóc, bị bạn bè ghép biệt danh “nhí nhảnh như con chó cảnh”.

Đỗ Quỳnh Trâm : rất dữ, cả lớp gán cho biệt danh “Sư tử”.

Nguyễn Thế Bảo : chuyên gia nói leo, thường xuyên bị Anh Nhật mắng vì tội dễ dàng tiết lộ bí mật quân sự.

Võ Anh Nhật : là một người thường xuyên “dạy dỗ” Thế Bảo, rất hay đưa ra các sáng kiến.

Hoàng Mạnh Hùng : hay đưa ra những câu nói làm người khác thấy bức mình, nhiều chuyện.

Nguyễn Quốc Đạt : Rất hay thêm mắm, muối vào sự việc, làm nó từ đơn giản hóa phức tạp.

2. Chương 1. Sự Trở Lại Của 9a

Một mùa hè lại qua đi, một năm học mới lại sắp đến. Bạn bè lại sắp được gặp nhau, tíu tít chuyện trò về những điều lý thú mình đã được biết, khám phá trong suốt 3 tháng hè thư giãn. Và đây sẽ đánh dấu một cột mốc quan trọng - sự trở lại của lớp 9A.

Tại trường Angle....

Hello Everybody. Chào mừng sự trở lại của lớp 9A! Khánh Ly gương mặt rạng rỡ, hét lên .

HOAN HÔ! Tiếng hưởng ứng của tất cả học viên trong lớp vang lên.

Mạnh Hùng hồ hởi, lại bắt tay Lệ Anh:

- Trời ơi, lâu rồi không gặp bà, bà vẫn xấu như xưa!

“Bốp”

Quyển vở hạ cánh không mấy nhẹ nhàng trên đầu Mạnh Hùng. Hùng ta quay ngoắt 180 độ, gầm lên :

- Đứa nào ném đó!

- Là bà nội cháu đây! Quỳnh Trâm khuyến mãi cho Mạnh Hùng 1 nụ cười ghê rợn kèm theo một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Thôi nào các cậu! Linh Chi đứng dựa vào cánh cửa, nhẹ nhàng nói.

- A, lớp trưởng đến rồi! Cả lớp đứng hét lên vỗ tay nồng nhiệt.

- Thế còn ai nhớ cô không! Một chất giọng trầm ấm thoảng qua.

- Cô Thảo, cô Thảo bọn em nhớ cô quá trời luôn! Thế Bảo tíu tít mắt!

Tập thể lớp 9A chạy ủa ra ôm chầm lấy cô. Cô Thảo nhìn tụi nó cười , xua tay :

- Thôi chúng ta vào lớp!

VĂNG Ạ! Cả lớp đồng thanh

Cô ngồi lên ghế của bàn giáo viên, chỗ cách đây một năm cô đã tìm lại được nguồn cảm hứng dạy học. Cô lần lượt nhìn lại những khuôn mặt học sinh của cô : 1 Khánh Ly sôi nổi, hoạt bát, 1 Mạnh Hùng luôn mang lại cho cả lớp những tràng cười sảng khoái, 1 Lệ Anh với nụ cười luôn thường trực trên môi, 1 Linh Chi xứng đáng là con chim đầu đàn của cả lớp.

Cô mỉm cười hạnh phúc, Thế Bảo thấy vậy vội đứng dậy ba hoa :

Cô ơi, cô đang nghĩ gì thế ạ! Có phải cô đang nghĩ về mẫu người đẹp trai như em không ạ!

Cả lớp cười rộ lên, Anh Nhật theo quán tính, kéo Thế Bảo ngồi xuống, cười xuề xòa với cô :

Cô đừng để ý nha! Nó đang tự sướng đấy mà!

Lệ Anh nheo mắt, nhìn Thế Bảo chăm chăm như sinh vật lạ rồi lắc đầu :

Cậu thật là!

Bỗng Khánh Ly bật dậy như lò xo, nhìn cô rồi lên tiếng :

Thưa cô, lớp ta có nên tổ chức liên hoan không ạ!

Lệ Anh ngay lập tức đốp lấy lời Khánh Ly:

Đúng thế cô ạ!

Mạnh Hùng đảo mắt quanh lớp một lượt rồi nói từng chữ :

Các-bạn-phải-để-cho-cô-nói-chứ.

Mấy đứa con trai được thế, cười khúc khích. Nhiều đứa còn thêm mắm, thêm muối :

Chí lý, chí lý, con gái gì mà chẳng có ý tứ gì cả!

Tức nghẹn họng, Như Thiên rời chỗ, chạy sang bàn mấy đứa con trai, chỉ tay thẳng vào mặt :

Còn các ông ý tứ quá! Có giỏi thì làm gương đi, cứ ngồi đó mà lè nhè điếc cái lỗ tai quá đi!

Quỳnh Trâm hắng giọng :

Thế mà cũng bày đặt !

Tụi con trai đều im thin thít, bọn con gái không nói đúng 100% thì cũng 99% rồi. May nhờ cô Thảo cứu nguy :

Cô thấy ứ kiến của Khánh Ly cũng hay đấy!

Bọn con gái tự đắc, ném cái nhìn chế giễu sang bàn tụi con trai. Ưc quá, Thế Bảo bật dậy, thưa với cô :

Sao cô cứ thiên vị bọn con gái thế ạ!

Hahahaha....

Tiếng cười của tất cả bọn con gái vang lên, nhiều đứa con chảy cả nước mắt, gì chứ, con trai mà sao để ý nhiều chuyện thế!

Khánh Ly cười để lộ 2 hàm răng trắng tinh, nói đều :

Trời ạ, sao thời buổi này, mấy bạn trai cứ như “bà tam vip” ấy nhỉ! Nắm bắt thông tin nhanh ghê!

Linh Chi buộc phải giảng hòa bằng 1 câu nói có sức mạnh đến kì lạ!

Thôi, cho tớ xin, đừng cãi nhau mãi thế!

Ở dãy bên kia, các bạn nam yêu quý của chúng ta đang tức tối đến sa sầm cả mặt mày. Anh Nhật đầu bốc khói như sắp làm cháy trường đến nơi, may nhờ câu nói của Linh Chi nên lửa giảm đi 1 nửa. Thế là bọn con trai gửi “thư khiêu chiến” với nội dung như sau :

“Gửi các bà tám đệ nhất vip (Trừ Linh Chi),

Những công tử hào hoa, phong nhã đây bị ép buộc phải viết thư này. Xin hỏi các bà tám có dám đấu với chúng tôi không? Chúng tôi sẵn sàng “chiến đấu” vì nền hòa bình của lớp 9A cũ. Nhớ trả lời sớm nhé!

Nhận thư từ bọn con trai một cách cẩn thận. Như Thiên 2 tay bưng bức thư cho bọn con gái. Khánh Ly giảng ngay bức thư từ tay Như Thiên, mỉm cười :

Để tớ đọc cho!

Lệ Anh tiện thể ngay lúc đó, lấy chai nước ra, vừa nghe đoạn đầu thì :

Phụt....

Toàn bộ nước trong miệng Lệ Anh phun ra sạch sẽ! Mấy đứa con gái, có đứa ho sặc sụa, có đứa té ghế, nói chung là thập cẩm. Ngay cả lớp trưởng Linh Chi mà cũng suýt té, may mà giữ được các bàn. Liếc xéo bọn con trai, bọn con gái hùng hồn tuyên bố đồng ý.

Giờ ra chơi cũng là giờ khởi chiến bắt đầu. Hai bên lườm như có mối thù từ kiếp trước, đứa nào cũng trưng ra bộ mặt hình sự (kể cả Linh Chi).

Vòng 1: Chơi đá bóng.

Ở vòng này, con trai nhìn con gái đắc chí. Sau khi hiệu lệnh của lớp vang lên, hai bên nhào vô. Khánh Ly vừa cướp được bóng thì Thế Bảo đã nhảy lại, đưa chân đá bóng sang chỗ Anh Nhật. Không chịu thua, Lệ Anh và Quỳnh Trâm nhào lên, chặn Anh Nhật lại, giành bóng. Như Thiên chạy lại, bắt bóng rồi lao thẳng đến phía khung thành, Mạnh Hùng đã chờ ở đó. Nhỏ chuyển sang cho Linh Chi. Linh Chi tung cú sút, quả bóng bay vèo về phía Mạnh Hùng! Không hề nao núng, Mạnh Hùng giơ 2 tay lên đỡ bóng. Tuy Mạnh Hùng đỡ được bóng nhưng cũng đủ để Hùng nhà ta bay vào khung thành. Sau 10 phút trôi qua, cuối cùng những cô gái “hiền lành” kia đã có thất bại vang dội với tỉ số 0-10.

Vòng 2: Chơi nhảy dây.

Giờ thì đến lượt lũ con gái hí hửng, bọn con trai đứng đó vò tai bứt tóc. Chỉ cần 5 phút lũ con gái đã hoàn thành phần thi xuất sắc với 400 cái. Thế Bảo nhìn cái dây nhảy, nuốt nước bọt cái ực rồi từ từ bước lại, vùng dây chuẩn bị tư thế nhảy và..

Vụt....

Cái dây “bất trị” quất thẳng vào mặt Thế Bảo! Thế Bảo la oai oái trong tiếng cười nắc nẻ của bọn con gái. Bọn con trai thở dài, nhìn cái dây đó đã muốn ớn rồi! Anh Nhật khom người, vỗ mặt đau khổ, và....

Rầm....

Lần này, cậu”tốt số” nên không “bị thương” ở mặt như Thế Bảo nhưng oái ăm thay không biết cậu làm thế nào đến nỗi cái dây quần hết vào chân cậu khiến cậu ngã chổng vó. Bọn con trai lắc đầu ngao ngán, biết thế nào cũng bại nên nhận thua luôn.

Và tỉ số sau 2 vòng chơi là HÒA!

3. Chương 2. Vòng Thi Thứ 3.

Do thứ tư mới khai giảng nên cả bọn tranh thủ đi chơi. Chợt nhớ ra vụ thách đấu hôm trước, Như Thiên rút điện thoại ra gọi ngay cho cô Thảo!

- Alô, cô Thảo à, bọn em &*^%\$#@*&^!@#%\$^%&*&*&^%\$. Vâng em cảm ơn cô ạ!

Như Thiên nhảy mất tinh nghịch, hồng hách nói với bọn con trai :

- Bây giờ chúng ta sẽ quyết đấu một trận cho ra trò. Cô Thảo đã đồng ý làm trọng tài rồi. Đến nhà cô thôi! Thế Bảo xì một tiếng, hếch mặt lên ra vẻ :

- Tưởng gì chứ, cô Thảo làm trọng tài thì an tâm rồi! Bọn tôi đã có kế hoạch rồi này nhé....! ..ồ ...ớ ..a ...oi (Bỏ tổ ra coi)

Anh Nhật nhanh trí dùng tay bịt ngay cái mồm tai hại kia. Mạnh Hùng cốc 1 cái vào đầu Thế Bảo mắng :

- Mày cho bọn con gái biết hết thì chúng ta ngồi húp cháo thua à!

Thế Bảo mặt bí xị, méc ngay với Linh Chi :

- Linh Chi, bọn nó bắt nạt tớ kìa!

Linh Chi cười tươi nhìn bọn con trai : – Thôi, đi không kéo muộn.

Sau 10 phút “bò” tới nhà cô Thảo, Mạnh Hùng thở hổn hển, dùng chút sức lực còn lại để nhấn chuông.

RENG...

Cô Thảo từ trong nhà đi ra mở cửa. Cô chẳng thấy ai khác ngoài cái lũ đang nằm bịch trên vỉa hè thở lấy thở để. Cô lắc đầu, thật bó tay với bọn này. Khánh Linh mặt méo xẹo nhìn cô:

- Em....chào...cô....ạ!Cô....có...khỏe...không?

Cô Thảo tí nữa thì té xỉu may còn giữ được cửa cổng. Cô nói :

- Thôi các em vào nhà đi!

- Dạaaaa.

Một tiếng “dạ” nghe mới ỉu xiu làm sao! Cả bọn cố gắng lếch xác vào nhà! Sau 15 phút tranh nhau cái quạt máy, tất cả đã lấy lại tinh thần nên phấn chấn hẳn lên! Anh Nhật nhìn những dụng cụ và nguyên liệu cô đã sắp xếp sẵn dưới nhà bếp, hỏi với vẻ tò mò :

Truyện được biên tập và post tại website: WWW.ThichTruyen (Thích Truyện)

- Cô ơi, những thứ này là!
- Là đề bài! Hãy làm cho cô mỗi bên 1 cái bánh gato, cô sẽ chấm điểm và rồi chúng ta liên hoan nhé!
- VẮNG – Đồng thanh.

Bạn đừng thắc mắc tại sao bọn con trai không nói cô thiên vị con gái nhé! Theo lẽ thường tình con gái phải biết nấu ăn,... nói chung là giỏi giang trong việc bếp núc. Nhưng trình độ hiểu biết về phần này của bọn con gái lớp 9A cũ chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Cô Thảo nhìn đồng hồ rồi cất lời :

- Cô phải ra ngoài có chút việc! Mấy em cố gắng làm nha!
- YES SIR! Cả bọn hét lên.

Sau đó , Thế Bảo đứng ngó ngoài sân cho đến khi bóng cô khuất dần sau lùm cây, cậu đóng cửa cái rầm rồi nhảy tưng tưng vào nhà!

Bắt đầu thi....

Ở bên đội con gái....

- Cậu làm bột đi! Nhớ đừng để bột nhão quá nha! Khánh Ly nói.
- Này này, từng này được rồi! Đừng cho nhiều nước quá!- Lệ Anh hét toáng lên.
- Sữa tươi đâu rồi! Tổ cần phải làm kem!
- Từ từ thôi, thêm ít bột nữa, đừng nhiều quá!

Linh Chi lấy sữa từ tủ lạnh đưa cho Như Thiên. Chẳng ngờ, Thiên vấp phải cái ghế, té rầm xuống :

- Á, Như Thiên cậu làm đổ hết sữa rồi!
- Trời ơi là trời, sữa hết rồi lấy gì làm kem!
- Cậu đứng dậy rồi lau hết sữa đổ ra sàn nhà đi, mình sẽ đi tìm xem còn hộp nào không. Linh Chi nhẹ nhàng.
- Ủ, đợi mình một chút.
- Sao cái bánh này méo thế nhỉ! Linh Chi ơi giúp tụi mình với.

Ở bên đội con trai cũng chẳng khá hơn là bao!

- Trời ơi, tao bảo mày lấy lọ đường sao mày lại đem lọ ruốc qua đây làm chi?
- Mày cắt hoa quả làm sinh tố đi!
- Ê, cái máy sinh tố này bị làm sao đó! Nó không hoạt động được.
- Mày đã cắm điện chưa mà đòi nó hoạt động?
- Mau đóng nắp lại, không nó xay là văng tung tóe đóa!
- Mang cho tao ít nước đi?
- Trời ơi gì mà mày mang 1 xoong nước vậy nè!
- Coi chừng túi bột đổ đó!

Sau một tiếng hí hoáy, cuối cùng cả bọn cũng đã đến khâu bỏ bánh vào lò vi sóng. Đứa nào cũng hí ha hí hửng trông thấy! Rồi tất cả cùng kéo nhau lên phòng khách chơi. Nhóm con gái rút ngay cái dây trong túi ra nhảy, còn mấy cậu con trai ngồi tụ tập đánh bài tú lơ khơ. Tất cả chơi hăng say cho đến khi Linh Chi hét toáng lên:

- Chết rồi , bánh, bánh!

Bọn con gái cuống quýt vút luôn cả cái dây nhảy, bọn con trai lật đật quăng bài, lao nhanh xuống bếp. Nhìn bánh trong lò, Linh Chi thở phào nhẹ nhõm :

- May là còn kịp, nếu không bánh cháy hết rồi!

Nhìn 2 cái bánh được đưa ra lò vi sóng lúc này, thật hết tã! Cái thì méo mó, cái thì mất 1 miếng nhỏ như bị chuột gặm. Lệ Anh ngăm nghía bánh xong, giơ tay lên phán :

- Trang trí thôi!

Rồi những cuộc đấu khẩu mềm “vip” lại tiếp tục diễn ra :

- Kem được rồi đó!

- Sinh tố xong rồi, rót ra ly đi

- Từ từ thôi kéo kem văng ra bên ngoài đấy!

- Lấy tờ mấy quả dâu tây coi!

- Í, coi chừng socola đổ đó!

Cuối cùng cả bọn đều xong và bê hết lên bàn ở phòng khách. Đứa nào cũng chăm chú nhìn lại thành quả của mình. Bụng của từng đứa đang réo ầm ĩ :

Rọt...rọt...

Thế Bảo nhìn đồng đồ ăn trước mắt, hét lên :

- Trời ơi, mấy thứ thức ăn đó có độc á, để tớ ăn giùm cho!

“Bốp”

- Tham ăn vừa thôi cha nội. Quỳnh Trâm đưa đôi mắt đáng sợ chĩa về phía Thế Bảo.

Đúng lúc cô Thảo về, cả bọn chạy ra, đẩy cô vào nhà. Linh Chi đưa 2 tay 2 đĩa bánh, nháy mắt :

- Cô ơi, cô thử đi!

Cô Thảo lần lượt ăn bánh của 2 bên. Cô suy nghĩ một lát rồi trả lời :

- Mặc dù bề ngoài không được đẹp, nhưng bên trong lại rất ngon! Hai bên hòa!

Mấy đứa con trai lẫn con gái nhảy cẫng lên! Hóa ra lớp 9A (cũ) nấu ăn cũng khá ngon đấy chứ!

Cô Thảo chợt nhớ ra điều gì, vội giục :

- Các em mau gọi điện cho ba mẹ. Nhớ bảo ở lại nhà cô liên hoan nhé! Thế có ai mang điện thoại không?

Thế Bảo móc ngay điện thoại từ trong túi ra cười :

- Dạ, em có mang ạ!

Ngay lập tức, cả bọn nhảy vô nịnh nọt :

- Thế Bảo ơi, cho tớ mượn máy điện thoại nhé!

- Thế Bảo đẹp trai, tốt bụng ình mượn nhé!

- Thế Bảo ơi, cậu chơi thân với mình nhất, ình mượn trước nhé!

Thế Bảo đưa tay xoa xoa đầu, đưa ngay điện thoại cho cả bọn mà không hề suy xét lấy 1 giây. Nhào vô anh em.

- Tớ lấy trước!

- Tớ lấy trước mà!

Em “điện thoại yêu quý” sắp hi sinh trong tay bọn bá đạo. Sau hơn 20 phút, chiếc điện thoại quay về bên chủ nhân của nó với ” thương tích đầy mình” và tổng cộng thiệt hại ước tính lên đến hơn 60.00 Đ. Chẳng cần phải lâu la, dài dòng, tất cả nhảy vào giải quyết đồng thức ăn khiến dân tình thêm rõ ràng này giờ. Trông mấy đứa ăn khiến người ta thèm ăn theo, có lẽ đồng quảng cáo sẽ được tiền cát-xê hơi bị cao vì đồng quá đạt. Nhiều đứa còn nảy ra ý định trét kem bánh gato lên mặt của nhau. Tiếng la hét âm ỉ náo động cả một khu phố. Nhìn vào người ta sẽ tưởng đó là một hình ảnh vui nhộn của buổi liên hoan, nhưng nếu cố gắng nhìn thêm chút nữa thì quang cảnh liên hoan sẽ đổ vỡ ngay. Phần đông, bọn con gái đỏ khóc đỏ cười với khuôn mặt lem luot kem. Sau 30 phút chen lấn xô đẩy để tranh giành thức ăn, đứa nào đứa nấy bụng no căng phồng, vẻ mặt hài lòng cứ như trong mấy quảng cáo thực phẩm! Nhìn lại căn phòng một lượt, Linh Chi rú lên khiến cả bọn giật mình. Quả thực, căn phòng như một bãi chiến trường, để lại nhiều vết tích như chiến tranh thế giới lần thứ hai.

Cô Thảo với gương mặt hiền từ đến đáng sợ, chỉ tay vào mớ lộn xộn ấy :

- Các em bây giờ có thể DỌN SẠCH nhà cho cô được không?

2 từ dọn sạch được cô nhấn mạnh, tất cả nhìn cô e dè. Chỉ một lát sau, cả bọn đã lao vào đồng dụng cụ vệ sinh. Mạnh Hùng mừng rỡ, đưa 2 tay lên trời, thốt ra từng chữ :

- Bây giờ rất thích hợp để đồng quảng cáo nước rửa chén, nước lau nhà Sun Light.

Rồi cậu ta ho khan vài tiếng, đưa tay lên giả làm mic, bật lời :

- Các bạn có thấy không ạ! Đây là chương trình...

Mạnh Hùng nuốt vế sau trở ngược lại khi thấy ánh mắt tức giận như sóng thần cấp 10 của lũ bạn. Lệ Anh ném cho Mạnh Hùng 1 cây chổi, mắt gườm gườm.

- Lo mà đi quét nhà đi! Nói nhiều quá đấy!

Mạnh Hùng lảng lảng làm việc mà không hề phản nản một câu vì biết thể nào ý kiến cũng được massage miễn phí!

XOẢNG! RẦM! BỘP!

Những âm thanh nghe được khiến người ta phải rợn người. Cả bọn người tay ngó xuống nhà bếp, nơi Khánh Ly đang ngự trị để rửa bát! Mặt Nhật Anh tối sầm lại, đồng tử từ từ co lại, 2 tay nắm chặt thành quyền như đang phải gánh chịu một vật gì đó rất nặng nề. Anh Nhật nhỏ giọng đến mức có thể :

- Ai đã cho Khánh Ly rửa bát?

Cả bọn im thin thít. Anh Nhật mà đã nổi giận thì đến cả Linh Chi cũng phải ngậm miệng. Trong khoảng khắc vàng ấy, 1 giọng nói líu lo vang lên :

- Là tớ! Tất cả đều chĩa mắt về Quốc Đạt! Cậu ta còn cười hí hửng như chưa hề có sự nổi giận. Vâng, mọi người đã xác định được thủ phạm, không khí chìm xuống. Cô Thảo nhẹ nhàng đi từ trong phòng ra. Cả bọn lập tức vui vẻ trở lại. Cô tò mò hỏi:

Có chuyện gì mà sao mấy em im lặng thế!

Như Thiên lau giọt mồ hôi trên trán, cố tỏ vẻ tươi tỉnh :

- Không có chuyện gì đâu cô ạ! Cô cứ vào làm việc tiếp đi!

Vì phòng cô là phòng cách âm nên cô không nghe thấy tiếng động to cũng là điều hiển nhiên. Mấy đứa khác cũng hòa vào điệp khúc “Cô cứ vào làm việc tiếp đi”. Đơn giản vì nếu cô biết được chuyện này, cô không xử đẹp cả bọn mới lạ. Nhưng hình như, Quốc Bảo không hiểu điều đó, cậu ta mếu máo :

Cô ơi, bọn nó ...tìm....tìm.

Linh Chi nhanh trí dùng miếng táo bịt mồm Quốc Đạt. Nhỏ cười qua quýt :

Cô đừng để ý! Nó nói nhầm đấy mà!

Đợi cho cô vào phòng cả bọn mới thở phào nhẹ nhõm. Tất cả không ai bảo ai cùng đi xuống nhà bếp! Wow. Cảnh tượng thật “huy hoàng”! Dưới đất lở ngổm mấy miếng vỡ của tô, chén. Khánh Ly mặt trắng bệch, lần này thì nhỏ tiêu rồi! Tổng cộng thiệt hại là 45.732 Đ, bao gồm cả ba đôi đĩa bị bẻ gãy làm đôi. Linh Chi quay đầu, nói đồng dục như đang nói về một thành tích vĩ đại :

Ngày mai, tất cả mỗi đứa nộp 2000đồng, đền cho cô. Nghe rõ chưa!

Mặt đứa nào đứa nấy méo xệch cả ra. Tiếc của đấy mà! Cũng phải thôi, bọn này theo chủ nghĩa ” Tiết kiệm là quốc sách, có tiền là quốc sạch!”

Sau khi dọn dẹp đồng tanh bánh kia xong, cả bọn lặng lẽ xách dép ra về, đi hết sức là nhẹ nhàng. Ra đến cổng, Mạnh Hùng từ từ kéo “vật thể to đùng” kia lại rồi lảnh lót :

THƯA CÔ, BỌN EM VỀ Ạ!

” Chạy thôi bay ơi”

Chạy khá xa nhà cô, bọn nó mới chịu dừng lại! Thật muốn ói máu luôn! Mong là cô đừng xuống kiểm tra tủ đựng chén đĩa. Đứa nào cũng vái rồi khấn lia lịa. Xong rồi thìai về nhà nấy!

4. Chương 3. Tụ Trường.

Sáng! Khi những ánh nắng ban mai kẽ chiếu qua tán lá xanh mướt. Phải là một buổi sáng thật yên bình!

Tất nhiên yên bình vô cùng.

Ngày tựu trường là một ngày khá quan trọng. HS tíu tít cười cười, nói nói chào hỏi nhau như thường lệ. Dưới bóng cây gần đó một nhóm người trông rất quen đang lếch xác đi.

Who?

Còn ai ngoài thần dân vĩ đại lớp 10A.

Vĩ đại đến mức ai cũng phải ngước nhìn mà ngưỡng mộ!

Nhưng bây giờ hình ảnh đó đã vỡ ra thành nghìn mảnh.

Cả bọn hôm nay ỉu xìu chỉ vì một lý do cực kì đơn giản, bội thực. Như Thiên cất giọng uể oải :

- Trời ơi, hôm qua tôi phải uống đến....10 viên thuốc đau bụng mới ngủ được !
- Tưởng gì, tôi bị táo tháo rượt chạy suốt cả đêm luôn nè. Mạnh Hùng giọng đầy “tự hào”

Cả bọn bắt đầu nhào vào khoe. Khoe chán rồi thì vào trường. Mấy đứa xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ. Quốc Đạt mắc bệnh sĩ diện cố gắng nặn ra một nụ cười tươi rói. Còn bọn kia vẫn kệ, người ta có mắt thì cho người ta nhìn chứ nhỉ? Bỗng Linh Chi đứng lại một cách đột ngột làm đứa này đâm sầm vào đứa kia, đứa kia lẫn quay vào đứa khác. Linh nở một nụ cười bí hiểm, xòe bàn tay trắng muốt và ra lệnh :

- Nộp tiền!

Khối đứa khốn khổ móc tiền trong túi ra, ôm xiết vào lòng và dùng ánh mắt long lanh ngấn nước “Em ơi, nhớ quay về với anh/chị nhé!”

- Các em nhanh chóng tập trung lại sân trường. Alô, Alô, 1, 2, 3... Tiếng vọng từ cái loa xinh xinh được treo trên cái cây một cách bí thương vang lên.

- Cả lớp chuẩn bị. Anh Nhật hùng hổ, anh dũng đứng lên đầu và đồng dục.

1, 2, 3... tăng tốc.

Khụ khụ, thật tội nghiệp cho những người đi sau được hít một màn khói bụi vô cùng hoành tráng từ cái lớp 10A kia.

- Các em là những mầm non tương lai của đất nước, các em cần phải bla...bla..

Trong khi các thầy cô mặc dù giọng đã khàn vì bài phát biểu long trọng quá dài nhưng vẫn thao thao bất tuyệt thì tâm hồn của các em học sinh bé nhỏ, đáng yêu kia thì đang treo lơ lửng trên cột điện. Sau khi lễ khai giảng kết thúc thì....

Bộp, bộp...

Tiếng vỗ tay reo hò vang lên rồi cũng tắt một cách ngẫu nhiên. Học sinh cầm ghế chạy vào vào lớp để...tránh nóng. Tất nhiên 10A cũng không phải là ngoại lệ.

Anh Nhật nén tiếng thở dài bước vào lớp, cái lớp y chang một cái chợ. Tiếng la, hét, gào, cười đùa nói chung là hỗn tạp đều có đủ cả. Linh Chi vẫn đang mải mê với cuốn truyện tranh mới mua, nhân đây giới thiệu với mấy bạn Linh Chi là một người cuồng truyện tranh, ngày nào cũng dành ít nhất 30 phút để lên mạng dò xem có truyện tranh mới chưa. Nhỏ đang say sưa thì một tiếng hét lao ngay vào cái mạng nhĩ của nhỏ, nhỏ khó chịu ngẩng lên thì một pha hành động đập vào mắt.

Wow, chiếc dép bay theo một quỹ đạo khá đẹp mắt, nhưng đáng tiếc thay, nó lại chệch hướng bay , KHOAN ĐÃ NÓ ĐANG HƯỚNG VỀ CÁI GÌ THẾ KIA....

Choang....

Chiếc bình hoa đẹp đẽ ngày nào, giờ đã vỡ thành nhiều mảnh trong sự ngỡ ngàng của thần dân 10A.

Linh Chi sững người, hồn của nhỏ bay lạc đi trong vài phút rồi với phong thái của một lớp trưởng có “kinh nghiệm”, nhỏ hét lên như cháy nhà :

- AI ĐÃ LÀM VỠ BÌNH HOA THẾ HẢ?

5. Chương 4. Buổi Học Đầu Tiên.

Nhìn cái đồng vỡ vụn dưới đất mà lòng Lê Anh như tan nát, cũng phải thôi “chiến tích hoành tráng” đến thế cơ mà! Và chúng ta cũng có thể chắc chắn một điều rằng chiếc “dép” vô tội ấy là của....Lê Anh.

Quốc Đạt mặt đơ ra, cậu đâu có nghĩ đến hậu quả thảm khốc như thế này, nếu biết trước thì đã không ngứa miệng mà chọc Lê Anh rồi. Đúng là xúi quẩy.

Ngay lúc đó, một hồi chuông vang lên như một bài ca chia buồn với cả lớp.

Chủ trương “vỡ rồi thì thôi” lại có công hiệu, cả bọn nhanh chóng thu dọn bãi chiến trường rồi lặng lẽ ngồi vào bàn chờ “phán xét” của cô Thảo yêu quý.

Cô Thảo với nụ cười rạng rỡ trên môi bước vào lớp. Tà áo dài màu hồng dường như đang tôn lên vẻ đẹp của cô. Nếu là mọi ngày thì bọn nó đã ngồi xuýt xuýt xoa xoa, nhưng hôm nay không còn thời gian để làm việc đó nữa. Nhận ra sự bất thường trong ánh mắt của mỗi đứa, cô Thảo bắt chợt rằng mình rồi nhẹ nhàng cất lời :

- Có chuyện gì vậy, sao sắc mặt cả lớp không được tốt thế?

Linh Chi “hùng dũng” đứng dậy, báo cáo với cô về ” cái sự kiện khiến toàn lớp chấn động kia”. Cô Thảo nghiêm nét mặt, đây đã là cái bình thứ 24 trong suốt năm học lớp 9 và tất nhiên kể cả năm nay. Tất cả các em (bình hoa) đã ra đi không kịp hấp hối sau thời gian làm việc “chăm chỉ”.

Cả lớp im thin thít, 2 đứa gây chuyện thì choáng váng sau khi lời phán xét của cô :

- 2 đứa góp tiền mua bình hoa mới nhé!

2 đứa nhìn nhau, méo mặt, vừa mới lấy lại được tiền vì lý do cô Thảo đã khoan hồng với cái vụ bát đĩa đó thì lại phải tiếp tục móc tiền ra để mua bình hoa mới. Nhăn mặt rồi lại méo, để lộ vẻ mặt đau khổ! Một kinh nghiệm được đúc kết trong thâm tâm cả lớp : nếu có muốn đuổi theo đứa đã chọc mình thì cũng đừng bao giờ đụng đến cái “dép”.

Giờ GD CD...

-Xin chào các em, tên cô là Hải Đường, kể từ bây giờ cô sẽ dạy môn GD CD ở lớp ta.

Bốp, bốp, bốp...

Những tràng vỗ tay liên tục vang lên, mặt đứa nào đứa nấy hí hửng cả lên như tìm được kho báu chiến tranh thời đệ nhị. Bọn nó thích học môn GD CD vì một lý do đơn giản, cực kì đơn giản, đó chính học môn này thích nhất là lúc... được phân vai trả lời các câu hỏi tình huống. Còn nhớ có lần, Mạnh Hùng may mắn được lên bảng dò bài cũ. Cô hỏi :

- Giả sử em nhìn thấy một bà cụ đi lạc đường thì em sẽ làm gì?

Hùng ta gãi đầu, rồi trả lời một cách tỉnh bơ :

- Nhưng em chưa gặp tình huống này bao giờ mà cô.

Cô kiên nhẫn, lặp lại :

- Cô đã nói là giả sử mà.

Mạnh Hùng vẫn kiên định với ý kiến của mình, cậu phân bua :

- Nhưng chưa gặp lần nào thì sao mà trả lời được hả cô.

Cô bực mình, hỏi một câu khác :

- Thôi được rồi, vậy nếu em gặp một em bé đi lạc em sẽ làm gì?

- Á, cái này em gặp nhiều lần rồi nè. Quá đơn giản, em sẽ dẫn em bé đó đến đồn công an để nhờ chú công an tìm lại mẹ cho em bé.

- Tốt, bây giờ em trả lời cho cô(tình huống này đã xảy ra lâu lắm rồi, vì trường này là trường tuyển học sinh bắt đầu từ lớp 1 và học cho đến lớp 12)

Từ đó đến bây giờ, mỗi lần nhắc lại chuyện đó là đứa nào cũng cười nắc nẻ khiến cho Mạnh Hùng đỏ mặt tía tai. Quay lại vấn đề chính đã nào. Cô mỉm cười, nói :

- Vì là tiết đầu tiên, nên cô muốn các em hãy tự giới thiệu về bản thân để cô trò mình có thể hiểu rõ nhau hơn, cả lớp đồng ý không?

- Vâng ạ! Cả lớp đồng thanh.

Rồi từng đứa một lên” tự xưng” về mình làm cho thân dân cười muốn đau bụng. Chẳng hạn...

- Thưa cô, tên em là Trần Lệ Anh, em rất tài năng, nhưng lại chỉ có một xiu xiu...lanh chanh, lóc chóc mà thôi! Vì yêu mến một con người hoàn hảo như em, nên mấy bạn đã “trù ối” gọi em là “nhí nhảnh như con chó cảnh”. Em xin hết.

- Chào cô, họ và tên em là Nguyễn Quốc Đạt, dòng họ nhà em thật vinh dự khi có một con người tài năng, đẹp trai và ưu tú như em. Em cảm thấy mình là một học sinh gương mẫu, chỉ có điều nhiều khi em hay thêm mắm, thêm muối vào sự việc mà cũng đâu có gì to tát chỉ là...việc phức tạp hơn mà thôi! Em xin hết.

- Em xin xưng danh với cô em tên là Đặng Khánh Linh, em là một “tám” chính hiệu, khi có nhu cầu cần tám xin cô cứ liên hệ với em. Cảm ơn cô và các bạn đã nghe em nói.

Thật không ngờ, những học sinh trong lớp 10A trong một thời gian “luyện công” đã đạt đến cấp độ phải nói là c.ự.c k.ì s.i.ê.u p.h.à.m. Trình độ “bốc phét” bây giờ có thể gây ra một cuộc hỗn loạn với “độ sát thương

cao”. Nhưng khoan... chúng ta cũng không thể không nhất đến “cao thủ bốc phét” Mạnh Hùng, và sau đây là màn tự sướng về bản thân khá ấn tượng.

- Ừm...Ừm (Mạnh Hùng ho khan để lấy giọng). Kính chào bà con cô bác, các dì các thím, các chú, các mợ, các cậu, các anh, các chị, các bạn,... và cô giáo kính yêu của chúng ta đây.

Cả lớp nhìn Mạnh Hùng bằng một ánh mắt quái dị. Đường như à không phải nói là cậu ta đã lòi hết họ hàng mình ra để chào, hỏi. Cô hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu. Mạnh Hùng lại tiếp tục:

- Em tên là Hoàng Mạnh Hùng. Cô có biết không, Mạnh trong chữ Mạnh khỏe, Hùng trong chữ Hùng Dũng. Ba mẹ em biết sau này sẽ trở thành một nhân tài hiếm có nên đã đặt tên em là Mạnh Hùng, khà..khà. Em- một con người có tính tình nghĩa hiệp, phóng khoáng (keo kiệt thì có), rất hay quan tâm giúp đỡ bạn bè (thật không vậy), em học giỏi lại thông minh nên được nhiều thầy cô “thường xuyên để mắt đến”. Hầu như các bạn đều hỏi em vì sao em khỏe mạnh và giỏi được như thế, em xin tư vấn thế này : Lúc nào em cũng tập thể dục đều đặn, uống sữa hằng ngày, ăn nhiều thức ăn có nhiều vitamin, protein,...

Mạnh Hùng cứ thao thao bất tuyệt mà không hề vấp ở chỗ nào. Có lẽ... cậu ta đã tập luyện trước ở nhà, nên mới nói rành rọt như thế. Trong lớp bắt đầu có vài đứa lấy áo khoác ra trùm kín đầu, số khác lấy bông gòn nhét vào lỗ tai (bông gòn thì trong cặp đứa nào cũng có-trừ Mạnh Hùng, ngày nào cũng mang cốt là để “phòng thủ” khi Mạnh Hùng phát biểu), kệt quá thì lấy tay bịt lỗ tai lại. Không khí trong lớp chìm xuống, chỉ có giọng nói của Hùng vẫn vang lên đều đều . Cả lớp sắp không chịu nổi nữa thì...

RENG...RENG...RENG.

Tiếng chuông như vị cứu tinh cứu bọn nó thoát ra khỏi màn tra tấn lỗ tai. Đợi cho cô ra khỏi lớp, cả lớp bắt đầu nháo nhào nhao lên. Như Thiên cười, nói :

- Đi xuống canteen không?

- Đi liền! Đồng thanh.

Canteen- là một thứ quan trọng không thể thiếu đối với lớp 10A, mất nó như mất đi nguồn cung cấp thức ăn “cứu đói”. Và bây giờ học sinh toàn trường đang chạy với tốc độ tên lửa chỉ để hướng đến một mục tiêu – CANTEEN và tất nhiên vẫn là chủ trương ” Chậm chân chết đói”.

Rầm...

Chiếc cửa canteen được mở ra một cách tàn nhẫn, tất cả học sinh lao vào. Khối đứa vì thân hình quá ư là đầy đặn nên mắc kẹt ở cửa trông thật thảm thương. Lớp 10A nhanh chóng luôn lách vào. Những chiếc dạ dày đang réo âm ỉ, cả bọn chạy lại quây bán, đứa nào cũng chen miêng vào :

- Cô ơi, cho con 2 cái bánh bông lan đi!

- Cô ơi, cho con gói bim bim đi!

- Cô ơi, cho con bịch bánh.

Cô Ơ- từ ngữ được lặp đi lặp lại cả chục lần không biết mấy cô có bị hắt-xì không nữa!

Bây giờ chúng ta hãy cùng ngắm nghía bàn ăn của cả lũ này!

Ê, có chè, có bánh, bim bim, kẹo mút, bò khô,... nói chung là tất tần tật.

Bây giờ, nhào vô ăn. Ăn đi nào, ăn để tiếp thêm năng lượng cho dạ dày nào!

Lệ Anh tay cầm que kem, tay cầm gói bánh, hớn hờ :

- Ngon quá trời!

Thế Bảo đang húp mì xì xụp, hứng nói thêm :

- Đương nhiên!

Có lẽ bây giờ, chúng ta phải trao giải nhất về ăn cho Khánh Linh mới được. Hết ăn bánh, rồi uống trà sữa, tiếp tục là bim bim, bánh ngọt,... Mạnh Hùng bắt đầu lại ngứa miệng :

- Ôi chào, con gái con gấu, ăn mà chẳng có một chút ý tứ gì cả!

Khánh Ly cầm cả ly trà sữa đang uống, đắp lại :

- Ủ, cảm ơn ông đã nhắc nhở, nhưng tôi nghĩ ông nên xem lại mình trước khi phê phán nhé! Kinh nghiệm đấy!

Mạnh Hùng nhìn lại chỗ mà mình đã ăn. Cũng đâu có giống “chiến trường” lắm đâu, chỉ là 4 tô mì được giải quyết nhanh gọn, 2 bịch bánh hết từ lúc nào, sữa, kẹo mút, bò khô,.. tùm lum. Hùng ta đỏ mặt, thối thía “lời dạy” của Khánh Ly.

6. Chương 5. Kế Hoạch Bí Mật

Sáng! Khi mặt trời đang từ từ nhô lên ở rặng núi xa xa thì phần đông lớp 10A đang ...ở trong lớp. Hôm nay tự nhiên thần dân bất ngờ đi sớm một cách đột xuất. Chắc trong đầu lại nghĩ ra một kế hoạch quái đản nào đó!

Bọn nó đã từng nghĩ ra khá nhiều kế hoạch cực kì tuyệt vời nhưng chỉ nhận được hai chữ : THẤT BẠI.

Cùng quay về quá khứ nào...

- Lần 1, kế hoạch tổ chức Halloween tại nhà Quốc Bảo được hành động một cách bí mật, ngay cả chủ nhà mà cũng chẳng hay biết gì. Đáng tiếc, thói quen của Quốc Bảo vào ngày Halloween là sẽ treo đầy hình ma, phù thủy, bí ngô,.. từ sáng sớm cho đến khi hết lễ. Thế là cả bọn được một phen khiếp vía, kế hoạch ... phá sản!

- Lần 2, định hù Mạnh Hùng ở trước cửa nhà khi cậu ta đi học thêm về thì chẳng may chú chó của hàng xóm ở cạnh nhà Mạnh Hùng nhìn thấy, tưởng trộm thì chạy ra sủa và rượt theo, cả bọn chạy toán loạn, mỗi đứa một ngã. Thất bại!

...

Nhớ mãi lớp chúng ta

Mục tiêu được nhắm đến lần này là Lệ Anh. Bởi vì khi Lệ Anh vừa bước vào thì cả lớp lập tức trở lại vị trí cũ, cười nói riu rít. Nhỏ thấy hơi lạ, liền hỏi Khánh Ly :

- Ê, có chuyện gì vậy?

Khánh Ly cười xuề xòa, vỗ vai Lệ Anh :

- Không có gì đâu! Mà chiều nay cậu đi học thêm hả? Bố mẹ cậu có ở nhà không?

- Ủ! Từ 4 giờ đến 5 giờ! Bố mẹ tớ đi công tác sáng mai mới về!

- Tớ...qua nhà cậu đợi cậu đi học thêm về rồi chúng ta cùng làm bài tập nha!

- Được rồi ! Chìa khóa tớ gửi ở chỗ bác hàng xóm, tớ sẽ nói với bác, cậu đến rồi lấy chìa khóa nha!

- OK!

Khánh Ly cười hí hửng. Kế hoạch sắp bắt đầu...

Chiều...

Khi cả bọn đã lấy được chìa khóa và vào nhà thì lần lượt thả những cái bì màu đen trông rất nặng xuống ghế. Đứa nào đứa nấy thở hổn hển, rồi cũng nhanh chóng bắt tay vào việc.

Lệ Anh vừa đi vừa ngước mặt lên bầu trời trong xanh và thoáng đặng. Hôm nay là sinh nhật nhỏ nhưng chắc cũng chẳng ai nhớ, còn bố mẹ nhỏ thì rất bận rộn với công việc. Thế mà nhỏ đã từng nghĩ đến một

sinh nhật có đầy đủ thành viên trong gia đình và bạn bè, họ sẽ cùng nhỏ ăn uống vui vẻ và cùng chơi đùa! Lệ Anh chợt nhớ đến Khánh Ly và cố gắng rảo bước thật nhanh về nhà!

Lệ Anh về đến nhà, mở cửa ra thì thấy nhà tối om, chẳng phải Khánh Ly hẹn sẽ đến đây sao, lẽ nào nhà có...trộm. Lệ Anh vội lấy tay bật đèn lên và...

- HAPPY BIRTHDAY TO LỆ ANH!

Mạnh Hùng dùng hết sức hết lên thật to, Lệ Anh sững người. Những giọt nước mắt bắt đầu chảy dài trên má, Linh Chi chạy lại ôm lấy Lệ Anh, cười :

- Chúc mừng sinh nhật cậu!

Lệ Anh lấy tay quệt nước mắt đi, nhỏ nói :

- Cảm...ơn...các...cậu.

Tối hôm đó, cả bọn đã có một buổi tiệc sinh nhật vui vẻ và Lệ Anh chắc rằng đây là buổi sinh nhật vui nhất trong cuộc đời nhỏ.

7. Chương 6. Giọng Ca Của Mạnh Hùng.

Lệ Anh bước vào lớp. Dư âm của buổi tiệc sinh nhật hôm qua vẫn còn đọng lại trong đầu nhỏ. Thật sự là các bạn rất quan tâm đến nhỏ làm nhỏ thấy cực kì vui!

Trong lớp, lũ bạn yêu quý đang tùm ba tùm bầy chém gió và đề tài sôi nổi nhất đó chính là : thầy/cô nào dạy môn Âm nhạc.

Chuyện là thế này : hôm nay có tiết Âm nhạc, là một cơ hội để cho các giọng ca vàng của lớp thể hiện khả năng ca hát nên cả lớp ai cũng quan tâm.

Quốc Bảo thở dài, phán :

- Chuyện gì đến sẽ đến!

Cả bọn tròn mắt nhìn cậu, thường ngày Quốc Bảo thích chen vào để tám cơ mà sao hôm nay tỏ vẻ thư sinh, nho nhã quá vậy ta. Lập tức đổi chủ đề :

- Hôm nay, cậu sao vậy? Ốm à!

- Cậu khác quá! Bị đau à? Đã uống thuốc chưa?

- Cậu có chuyện gì à? Cứ nói cho bọn tớ, bọn tớ sẽ tư vấn cho cậu!

Thế đấy, đây là những câu hay nhất trong ngày. Quốc Bảo mặt đỏ tía tai, hằm hằm nhìn lũ bạn :

- Nghe-cho-kĩ-đây! Tớ-không-sao-cả! VỐ VẮN.

Quốc Bảo liền chạy ra khỏi lớp chứ ở thêm phút nào nữa chắc cậu phải xin phép nhà trường về nhà nằm quá!

Sắp đến giờ Âm nhạc rồi! Sắp rồi...

Cả bọn hồi hộp, đưa mắt ngó ra hành lang.

Cộp, cộp...

Tiếng giày đang đi đến, rất gần, rất gần...

Một thầy giáo bước vào lớp...

Cả lớp vẫn đang mải mê ngó ngoài hành lang mà chẳng để ý gì đến cái cửa vào lớp thứ hai mà cả lũ vẫn quen gọi là cửa căn cứ 2.

Linh Chi giật mình, đứng dậy hét toáng lên :

- CẢ LỚP ĐỨNG!

Mấy đứa khác hoảng hồn, vội bật dậy rồi nói :

- CHÚNG EM CHÀO THẦY Ạ!

- Được rồi! Thầy ra kí hiệu cho bọn nó ngồi.

Cả lớp lén lau những giọt mồ hôi trên trán (vì giật mình quá đó mà). Linh Chi nặn ra một nụ cười tươi tắn, thông báo :

- Thưa thầy lớp 10A, sĩ số 40 học sinh, vắng 0, báo cáo hết!

Thầy cười rồi tự giới thiệu :

- Thầy tên là Tiến, từ nay thầy sẽ dạy môn Âm nhạc ở lớp ta!

BỘP, BỘP...

Tiếng vỗ tay vang lên, thầy nói tiếp :

- Thầy được biết ở lớp ta có rất nhiều bạn hát hay, vậy bạn nào xung phong lên đây biểu diễn một bài cho cả lớp và thầy nghe?

Một cánh tay giơ cao, giọng thật cao...

Cả lớp mặt mày tái mét, sao sao...

Sao MẠNH HÙNG LẠI GIÓ TAY???

Thầy vui vẻ liền mời Mạnh Hùng lên...

Cả lớp lật đật mở cặp ra và lấy một bì bông gòn, vo lại thành cục rồi nhét vào tai. OK, mọi thứ đã chuẩn bị xong, cả áo khoác nữa....

Mạnh Hùng hớn hở, sau đây em xin hát tặng thầy và các bạn bài hát Đón ánh mặt trời.

Mở tung cửa sổ đón ánh mặt TRỜI

Lại 1 ngày mới lại đã ghé thăm TÔI

Hãy ghé lại nào kìa bầy chim ƠI

Hãy nở nụ cười nụ hoa ƠI

Thật đáng cuộc Đời

ĐK:

Có khó khăn gì vì tôi đã có bạn BÈ.

Sợ hiểm nguy nào vì tôi đã có bạn BÈ.

Sẽ đi bên nhau đi khắp thế GIAN.

Thôi rồi cái màng nhĩ của tôi ơi!

Mạnh Hùng cứ thế mà gào lên, cả lớp lấy hết áo trùm lên đầu, người không người run lấy bầy. Đấy giọng hát của Mạnh Hùng hay thế đấy!

- Em xin hết! Mạnh Hùng cười tươi rói.

Bộp, bộp...

Mấy đứa gắng sức vỗ lộp bộp vài cái, rồi tiếng vỗ tay đồng loạt tắt. Mạnh Hùng hướng đôi mắt về thầy Tiến...

Thầy Tiến sững người, mặt tái đi, nói :

- Em có thể về chỗ rồi đó!

Mạnh Hùng chột dạ nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời! Cũng phải mất 15 phút để thầy trò bình tĩnh lại sau màn hát vừa rồi.

8. Chương 7. Trục Nhật

Tiết 4...

Cả lớp đang say sưa học Lý, có lẽ cũng đã hồi phục sau màn hát cực kì hoành tráng của Mạnh Hùng. Lý- một môn khá “khó nhai” của lớp 10A, nhưng ông bà ta đã có câu : Cần cù bù thông minh. Mặc dù học không được xuất sắc nhưng cũng rất chăm chỉ mà. Đang chìm đắm trong tiếng giảng của cô Linh Hương thì một giọng nói phát ra từ cái loa nhỏ xinh treo lơ lửng trên cành cây.

- Alô, alô, chiều nay đúng 1 giờ, tập thể 10A lên trường để trục nhật! Alô, alô, nhắc lại, chiều nay...

Sao lại chỉ có mỗi tập thể 10A trục.

Cả bọn bắt đầu rì rầm, cô Linh Hương ra hiệu im lặng, cô vừa mới giảng thì ...

RENG...RENG...RENG.

Cô vừa ra khỏi lớp thì lớp bắt đầu loạn...

Không canteen, không chơi bởi gì hết.

Cả lũ bắt đầu xúm lại, liên tục chém, đứa này đang nói thì đứa kia chen miệng vào, tất cả tạo nên một cục diện hỗn loạn. Linh Chi ức quá, gào lên :

- STOP! STOP!

Im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

Đúng là hiệu quả ngay tức thì.

Linh Chi lấy 2 tay xoa xoa thái dương, bình tĩnh nói :

- Mỗi đứa một ý kiến, lần lượt nói!

Lệ Anh phát biểu trước tiên :

- Sao chỉ có mỗi lớp chúng ta trục nhật?

Vài đứa khác bắt đầu hòa vào cái điệp khúc “đúng đấy, đúng đấy”. Linh Chi nhẹ giọng :

- Mỗi lớp trục một buổi! OK?

Mạnh Hùng láu táu, hỏi :

- Thế mấy giờ lên trường?

- 1 giờ chiều lên! *gõn lỏn*.

Được 1 phút sau, Quốc Bảo lại hỏi :

- Lớp trưởng, mấy giờ lên trường?

- 1 giờ chiều lên! *bắt đầu mất kiên nhẫn*

Cứ tưởng thế là thoát nợ rồi ai dè...

- Lớp trưởng yêu quý, mấy giờ lên trường? Như Thiên vừa chạy lại chỗ Linh Chi vừa nháy mắt.

- 1 giờ chiều! *sắp nổi giận rồi*

Khánh Ly không biết chuyện, nhỏ vừa mới từ canteen về, liền đến chỗ lớp trưởng ngồi, vỗ vỗ vai :

- Mấy giờ lên trường vậy?

- TRỜI OI, 1 GIỜ CHIỀU LÊN TRƯỜNG. *nổi giận thật sự*

Thật là tức chết đi mà, này giờ đúng một câu : Mấy giờ lên trường mà cứ hỏi đi hỏi lại, không tức mới lạ. Cả bọn biết lỗi, vội đánh trống lảng để xoa dịu đi cục tức kia, Thế Bảo nhảy tưng tưng vào lớp, nhìn thấy cả lũ, cười tươi rói :

- Ê, lớp trưởng mấy giờ lên trường?

Linh Chi mặt mày đỏ tía tai, cầm ngay cây chổi, rượt theo Thế Bảo. Thế Bảo hoảng hồn co giò chạy mất. Quỳnh Trâm thở dài :

- Cái tính lạnh chanh là thế!

1 giờ chiều...

Cả bọn đã tập trung từ lúc 12 giờ 59 phút 99 giây, tuy nhiên vẫn chưa thấy đồng chí Thế Bảo đâu. Phải nói là Thế Bảo là sương nhất á! Buổi sáng được “thể dục” chạy bộ 3 vòng quanh sân vì một lý do đơn giản : Chọc trúng “ổ kiến lửa”.

Toàn trường vắng hoe, chỉ có 2 bác bảo vệ ở trường. Vừa vào đã được “diện kiến” em loa. Em loa vất va vất vèo trên cành cây tưởng chừng như sắp rơi đến nơi. Chẳng may nếu đứa nào đi ngang qua lúc em rớt thì sẽ biến ” người loa” ngay lập tức. Vì thế lúc nào đi qua em, cả bọn cũng chạy như bay để sang “bờ” bên kia một cách an toàn, hoặc là sắm cây dù, thủ sẵn trong cặp, lúc nào gặp em bật dù lên và tất nhiên khả năng cây dù hư là ...rất cao.

Thế Bảo mặt mày nhăn nhó nhìn cái bảng phân công trực nhật do chính tay lớp trưởng biên soạn. Vừa mới chạy dứt hơi đến trường thì đã được nhận tờ giấy trong “vinh quang”. Trong tờ giấy ghi rõ dòng chữ : **THẾ BẢO HỐT VÀ ĐỔ RÁC.**

Lại hùa nhau để bắt nạt cậu đây mà! Biết rõ Thế Bảo ta đây là một người lương thiện và rộng lượng nên làm tới. Giờ này mà chim chóc còn ca hát véo von cái gì không biết, định chọc tức cậu đây à.

...

Trán Thế Bảo lấm tấm mồ hôi, cậu oằn lưng giữa trời nắng gay gắt để thu dọn rác thế mà bọn kia chẳng mấy may quan tâm, đã thế còn ngang nhiên lấy nước ra uống trước mặt cậu nữa chứ. Hic, hic, bạn bè kiểu gì không biết.

Một âm thanh bỗng nhiên vang lên, truyền thẳng vào tai cậu :

- Cứ trực đi, ai bảo cậu đến muộn làm gì!!

9. Chương 8. Quà Vật

Thật thê thảm cho số phận Thế Bảo...

Hôm qua vừa trực nhật đến đau cả lưng thì hôm nay vừa vào lớp thì mấy tiếng nói lãnh lút vang lên :

- Thế Bảo yêu quý, ra căn tin mua giùm mình đồ ăn nhé!

Sáng nay thời tiết rất đẹp, trời trong xanh, thoáng đãng, nắng ban mai chiếu qua tán lá xanh, chim chóc ca hát,... Thật là một ngày tuyệt vời nhưng đáng tiếc nó chẳng hề hợp với tâm trạng buồn như con chuồn chuồn của Thế Bảo.

Trông cậu bây giờ như một nông nô, còn lũ kia đương nhiên sẽ là lãnh chúa phong kiến. Chắc chắn lãnh chúa sẽ bóc lột sức lao động của nông nô rồi.

Đời thật buồn...

Mua đồ ăn xong, cậu ba chân bốn cẳng lập tức chạy về lớp, phân phát “lương thực cứu đói” cho “đồng bào”.

Cả bọn bắt đầu lao vào ngổm, ngổm và ngổm thức ăn. Lâu lâu lại có tiếng nói đầy sự trách móc :

- Bánh này của tớ mà! Ai cho cậu lấy?

15 phút sau...

Khi đã xử lý đồ ăn một cách nhanh gọn, bọn nó lần lượt nhìn lại đôi bàn tay xinh xắn, ngọc ngà của mình. Ôi hời, ” đôi bàn tay của em, em múa ẹ xem” bây giờ đã thành ” đôi bàn tay của em, em múa a quỳ xem” thật rồi.

Bản- là một từ ngắn gọn và xúc tích để miêu tả.

Nhân khi sự chú ý của lớp trưởng đang bay bổng trong cuốn truyện mới mua thì bọn nó cười gian xảo... Oh my god, không biết bọn nó lại nghĩ ra trò gì đây.

Tiết 1...

Cô giáo bước vào, sững sờ, nhìn cái rèm cửa sổ không chớp mắt.

Tiết 2...

Cô giáo bước vào, cũng nhìn cái rèm cửa sổ, đánh rơi luôn cái cặp.

Tiết 3...

Thầy giáo bước vào, nhìn cái rèm cửa sổ, đi vấp phải cái bàn.

Tiết 4...

Cô giáo bước vào, nhìn cái rèm cửa sổ nổi, đơ người.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với cái RÈM CỬA SỔ.

Wow, cái rèm cửa sổ đã được trang trí bằng vô số “màu sắc khác nhau”. Ví dụ màu đỏ của tương ớt, màu vàng của xoài, màu.... nói chung là vân vân và mây mây.

Cuối tiết, một tiếng hét kinh thiên động địa của lớp trưởng vang lên :

- MẤY CẬU ĐÃ LÀM GÌ VỚI CÁI RÈM CỬA VẬY HẢ???

10. Chương 10. Chọc Giận Lớp Trưởng.

Sáng nay, cả bọn thất thiếu lếch xác vào lớp. Lý do thì ai cũng biết, được làm vệ sĩ “cao cấp” luôn đó. Thật tội cho những ai nằm trong top đội 1 và 2, họ đã ghi được một dấu ấn lịch sử vô cùng vĩ đại : hiến máu nhân đạo cho lũ muỗi háu đói. Linh Chi cười cười, nói :

- Nè, tớ bày cho bây giờ mấy cậu lấy bút đỏ vẽ vòng tròn quanh nốt ngựa. Càng sáng tạo ra hình vẽ thì trông mấy cậu càng đẹp trai đó.

Ừ, hai vấn đề này hoàn toàn trái ngược nhau mà, thế mà bọn nó cũng tin tưởng và làm theo cơ đấy.

15 phút sau...

Bọn nó chạy lại khoe “chiến tích” với lớp trưởng kèm theo lời dẫn mà đứa nào cũng gật đầu lia lịa và cho là đúng :

- Thêm mấy cái tia là có ông Mặt Trời, thêm mấy cánh hoa là có một bông hoa. Nhiều nốt ngựa tạo nên cả hệ Mặt Trời và một vườn hoa.

Thật bó tay với bọn này!

Alô, alô, mời em Nguyễn Linh Chi, học sinh lớp 10A lên phòng thầy hiệu trưởng có việc gấp, alô, alô, nhà trường nhắc lại...

Đợi cho bóng dáng “bạn lớp trưởng kính yêu” khuất dần sau dãy hành lang, cả lớp có được một dịp bày trò để chơi.

Và trò chơi lần này là...

Mạnh Hùng lấy cái dép của Quốc Đạt, cột vào cái giẻ lau bảng rồi trèo lên bàn vắt cái giẻ lau cùng với “em dép” qua cánh quạt trần. Cuối cùng nhờ Thế Bảo bật quạt lên, thế là dép của Quốc Đạt quay vòng vòng theo. Ai dè, dép vừa quay vừa tỏa ra ” một mùi hương thơm đến lạ kì” làm phe tóc dài chạy toán loạn. Đến đoạn cao trào, Linh Chi bước vào thì dép rớt xuống cái bộp.

Bỗng nhiên trong lớp 10A lần lượt phát ra những tiếng động đến rợn người.

Bộp...

Á...

Rầm...

Kèm theo tiếng gào thét kinh khủng phát ra từ miệng lớp trưởng :

- MẤY CẬU GIỎI LẮM! DÁM LÀM THẾ VỚI TỚ HẢ, HẢ, HẢ!!!!!!

11. Chương 11. Khi Lớp Trưởng “vắng Nhà”

Mỗi khi lớp trưởng vắng nhà, đó sẽ là một dịp để cho các “thần dân” bày trò nghịch ngợm mà không phải nghe ” tiếng hát hay ho” của Linh Chi. Bọn nó đã ghi danh vào lịch sử son vàng của mình với những trò như sau :

- Lấy đèn điện làm nơi treo giẻ lau nhà. (và có lẽ như cái giẻ vẫn đang ở trên đấy vì không có đứa nào đủ cao để lấy xuống)

- Rèm cửa lớp dùng để lau tay sau khi ăn quà. (cả lớp được một dịp giặt rèm phải nói là cực kì tuyệt vời)

Hôm nay vừa đến lớp, Lê Anh đã lao ngay lên bàn giáo viên để trình trọng mở đơn xin nghỉ học một ngày của Linh Chi. Tờ đơn nằm chêm chệ trên bàn giáo viên bỗng chốc trở nên nhăn nheo, nhàu nát trong bàn tay quỵ sứt của 39 đứa còn lại. Liếc mắt qua tờ đơn, Anh Nhật thoáng rùng mình khi tự tay cai trị ổ bạo động này trong một ngày.

Một ngày cơ đấy...

Quản lý bọn này chỉ cần 15 phút là đã phải lên trường xin phép về nhà nằm rồi chứ đừng nói là nguyên một ngày.

Lớp trưởng vắng một ngày thì lũ này sẽ được ví như ” chim sổ lồng”.

38 đứa cười rúc rích, mặt trông rất gian, đồng thanh :

- LINH CHI MUÔN NĂM!

....

Hắt-xì, hắt-xì,...

Linh Chi xoa xoa cái mũi đỏ chót của mình, không biết ai đang nhắc đến tên nhỏ nhỉ?

Nhớ mãi lớp chúng ta

Với tư cách là một lớp phó học tập gương mẫu, Anh Nhật giơ tay xung phong lên bảng kiểm tra bài cũ. Cậu cứ thản nhiên trả lời câu hỏi mà không hề để ý đến vẻ mặt hí hửng của cả bọn. Hóa ra bọn bá đạo đã dùng phấn viết thật to chữ OK lên ghế của cậu. Anh Nhật đang sung sướng với con điểm 10 tròn trịa, nên chẳng để ý, ngồi phịch xuống ghế.

Có chuyện hay ho rồi đây!

Mỗi lần Anh Nhật đứng dậy trả lời câu hỏi là lại có những tiếng bùm miệng cười. Cậu ngơ ngác như bò đội nón mà quên mất một điều bọn này đầu óc chứa rất nhiều âm mưu quái quỷ.

Giờ ra chơi...

Anh Nhật thông dong đi xuống căn tin. Lần này đến lượt cả căn tin nhìn cậu chăm chăm, bàn tán xôn xao. Một lúc sau, cậu được một phen méo mặt vì được một cậu bạn thương tình chỉ cho cái vết tích hoàng trắng ấy.

Anh Nhật với khuôn mặt ác quỷ bước vào lớp. Cả bọn biết âm mưu đã bại lộ, vội trưng ra bộ mặt vô (số) tội, dễ (bị) thương, làm như mình không liên quan. Đúng là ác quỷ đội lốt thiên thần.

Im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

- Các cậu muốn bị trừ điểm thành tích không? Tớ rất sẵn lòng đấy!

12. Chương 12. Muốn Ăn Ổi Không?

Vừa kết thúc buổi học, cả bọn đã kéo nhau ra về. Hôm nay tự dưng ngẫu hứng rủ nhau cùng đi về để cho tăng thêm thứ gọi là sự thân thiết giữa bạn bè. Cả bọn vừa đi vừa cười nói rôm rả, những làn gió nhẹ thoảng qua khẽ làm tóc của lũ con gái giao động. Tiếng bước chân lộn cộm trên nền đá hoa. Một buổi trưa thanh bình!

Cho ta rút lại câu vừa nãy...

Buổi trưa thanh bình ư...

Hơi bị xa vời quá đấy...

Từ đằng xa, những đôi mắt của bọn nó đã sáng rực rỡ khi nhìn thấy “các em ổi” lủng la lủng lẳng trên mấy cành cây. Ngay lập tức từ miệng đứa nào cũng chảy ra một chất lỏng sũng sánh mà chúng ta quen gọi là...nước dãi!

Mạnh Hùng xoa xoa bụng, nơi cái bào tử đang gào thét dữ dội, nói :

- Đứa nào muốn ăn ổi, giơ tay!

Đồng loạt cả lũ giơ tay, vẻ mặt háo hức, chuẩn bị ột kế hoạch.

Xin cho 15 phút để bàn bạc...

Xì xà xì xù ...

Cuối cùng qua biểu quyết, Mạnh Hùng được giao ột trọng trách cao cả là trèo lên cây và ném ổi xuống. Cậu thoăn thoắt trèo lên rồi đưa tay với lấy chùm ổi thứ nhất...

- Ném xuống cho tớ nào, cho tớ. Cả bọn nhao nhao hét cả lên

Mạnh Hùng ra kí hiệu im lặng, nói nhỏ :

- Suyt, khẽ thôi, chủ nhà mà phát hiện ra là chết cả lũ đấy!

Đứa nào đứa nấy tự biết điều mà ngậm miệng. Mạnh Hùng ném ổi xuống, cả bọn chen lấn nhau lấy. Nhưng có vẻ hôm nay ông trời không ưu ái cho bọn nó cho lắm nên con chó của chủ nhà đã phát hiện ra cả lũ nhờ tiếng động lúc này.

GRỪM, GRỪM, GẤU GẤU...

Cả lũ tái mét mặt, Mạnh Hùng vội nhảy xuống đất. Thật không may cái cổng của nhà đó lại không đóng, con chó lao ra, sủa ầm ĩ rồi đuổi theo. Tất cả thành viên lớp 10A hoảng hốt thật sự, chạy toán loạn. Cái này phải gọi là : ” Vì tính mạng nhỏ bé của mình nên quên bạn bè”. Con chó đâu chịu buông tha, cả bọn càng chạy nó càng đuổi theo để “bắt trộm”. Cuối cùng ông trời cũng thương tội nó, con chó thấm mệt nên chạy về nhà. Tội nó đứng thờ dốt, Mạnh Hùng thì thương hơn, đôi dép mới mua hôm qua của cậu giờ đã xước te tua. Mạnh Hùng khóc không thành tiếng. Trong thâm tâm, đứa nào cũng “giận” con chó.

Ô, sao lại giận con chó. Nó làm đúng nghĩa vụ của mình mà!

13. Chương 13. Xời, Vẽ Ư? Chuyện Nhỏ!

Hôm nay cả bọn với gương mặt thảm sầu bước vào lớp...

Tâm trạng ”mỗi ngày đến trường là một niềm vui” chắc bị gió cuốn phăng đi rồi...

Mạnh Hùng mặt mày bí xị, miệng không thể nở ra một nụ cười tươi tắn như hằng ngày! Vì sao ư? Hôm qua, cậu đã được ” mẩu hậu” cho diện kiến “đồ long đao” do chính tay mẹ cậu bẻ ngoài bờ rào. “Em dép te tua” được yết kiến “mẩu hậu” trong tình trạng không thể thê thảm hơn.

Thảm !

Linh Chi buông một câu chạm đến nỗi đau xót xa của cả bọn :

- Hôm qua, chạy ma-ra- tông có giảm được kg nào không?

Hết thảm đến mếu!

Tiết Mỹ thuật...

- Hôm nay các em sẽ vẽ tranh đề tài tự do, vì vậy các em làm việc theo nhóm 4 để tìm ý tưởng thích hợp! Tiếng cô Trang vang lên.

Tội nó cười khoái chí, liền quay ngang quay ngửa làm việc ngay. Ai cũng bàn tán xôn xao, tìm ý tưởng. Cô Trang vỗ vỗ tay rồi hỏi :

- Các em đã tìm được ý tưởng nào chưa?

- Em, em có ý tưởng rồi cô ơi!

- Nào, mời Thế Bảo.

- Dạ thưa cô ý tưởng của bọn em là nếu vẽ phong cảnh thì sẽ vẽ ở :

Nhà hoang.

Nghĩa địa.

...

Trời ơi, tôi có nghe nhầm không vậy nè.

Cô biết tính hay đùa của tụi nó nhưng cũng chưa nghĩ đến hoàn cảnh này bao giờ, cô sống người rồi nghiêm giọng :

- Thế Bảo, vào vấn đề chính đi!

Thế Bảo gãi đầu, phân bua :

- Thưa cô, đó ý kiến của nhóm em.

3 người trong nhóm còn lại cũng gật đầu lia lịa. Bó tay!

Soạt soạt...

Tiếng ngòi bút vẽ sột soạt trên tờ giấy A4...

Bây giờ trông đứa nào cũng chăm chú để làm theo lời cô dạy ” nhập tâm vào tranh”

...

15 phút sau...

Mấy đứa ở tổ 1 đã vẽ xong và háo hức đem tranh lên nộp. Cô giáo lấy tranh nhìn

Cô chấm điểm rồi phát bài về. Quốc Đạt xem bài vẽ của mình rồi kiến nghị :

- Cô ơi, bài của em đẹp thế mà sao cô không 10 điểm luôn ạ!

14. Chương 14. Ăn Xoài

Tiết 2...

Tiết này, cô giáo có việc nên cả lớp tự học bài và quyền quản lý ” ổ bạo động ” đương nhiên sẽ giao lại cho lớp trưởng. Cả lớp im phăng phắc, một phần vì học để chuẩn bị cho bài kiểm tra 1 tiết, một phần là vì kinh hãi ” cây đồ long đao ” trong tay lớp trưởng.

Cứ tưởng một ngày yên bình sẽ trôi qua, ai dè...

Đúng như câu nói ” ai biết được đâu chữ ngờ “...

Nhớ mãi lớp chúng ta

Cẩn thận lời từ trong cặp ra bì xoài xanh đã được rắc đều muối, Mạnh Hùng huých tay Quốc Đạt, hỏi nhỏ :

- Ăn không?

Quốc Đạt gật đầu lia lịa, miệng chảy nước dãi, bốc một miếng xoài lên ăn. Thế Bảo tỉnh mắt, thấy thế vội trưng cái khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội kèm với đôi tay tự động chìa ra, ỉn ý :

- Cho tớ một miếng với!

Mạnh Hùng cười toe, phóng khoáng cho Thế Bảo một miếng xoài ngay mà không cần suy xét gì. Từ cái miệng ” đệ nhất ” của Thế Bảo, thông tin được truyền ra toàn lớp với một tốc độ nhanh chóng, làm cả lớp đều hướng mắt về chỗ Mạnh Hùng.

Đã đến mức này thì không cần giấu nữa, Hùng ta đặt luôn bì xoài lên bàn, ngoắc tay về phía cả bọn, nói khẽ :

- Muốn ăn thì lại đây!

Đứa nào đứa nấy miệng sóng sánh nước dãi, lao ngay đến bàn Mạnh Hùng, tiện tay bốc ăn luôn mà không hỏi ý chủ.

Giờ thì không cần phân biệt chủ tớ, tụi nó liên tục ngồm.

Cái vị chua chua của xoài cộng với vị mặn của muối làm cả lũ cứ muốn ăn mãi thôi. Mạnh Hùng được phen méo mặt vì cậu chẳng ăn được miếng nào cả, toàn bộ là lũ kia ăn hết.

Ăn xong, cả bọn thản nhiên về chỗ ngồi, để lại tàn tích cho chủ dọn. Mạnh Hùng sa sầm mặt mày, đã không ăn được miếng nào thì thôi đằng này còn phải dọn " bãi chiến trường " của bọn nó nữa chứ!

Đúng là mấy bữa nay, hình như số đen cứ bám riết lấy cậu thì phải.

15. Chương 15. Ổ Gà.

Hôm nay tự nhiên nổi hứng rãnh rỗi, Khánh Ly lôi cái xe đạp từ trong nhà ra, cưỡi đến trường.

Nhớ mãi lớp chúng ta

Oa, không khí thật trong lành!

Vừa đi Khánh Ly vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp của buổi sáng ban mai. Hít một hơi thật sâu, trên khóe môi nở ra một nụ cười tươi tắn, Khánh Ly gắng đạp thật nhanh để mau mau đến trường.

Một ngày mới đang đón chờ nhỏ...

Nhớ mãi lớp chúng ta

4 tiết học trôi qua nhanh chóng, Khánh Ly vội chạy thật nhanh xuống nhà giữ xe, mau chóng đưa vé cho bác bảo vệ, dắt xe ra và đi về cùng con ngựa sắt yêu quý màu xanh da trời. Khác hẳn với dòng người hối hả, Khánh Ly đạp thật chậm để có thể cảm nhận sự vội vã, tấp nập của mọi người.

Hàng cây dần hiện ra trước mắt nhỏ. Màu vàng của lá như tô điểm vào sắc đẹp vốn có của thành phố. Những chiếc lá cứ rơi, nhẹ nhàng đáp xuống đất, rồi lần lượt bị gió cuốn đi. Tất cả tạo nên một khung cảnh lãng mạn như trong mấy bộ phim Hàn Quốc mà các bạn teen mê tí. Thường thì nhân vật nữ chính đi bộ cùng nhân vật nam chính dưới hàng cây vào mùa thu, rồi thì sẽ có nhiều khó khăn, gian nan, cách trở nhưng cuối cùng cả hai vẫn được ở bên nhau.

Đấy, hay thế cơ chứ!

Vừa mới đi qua cái cây thứ nhất, lá cũng rơi, nhưng không phải rơi bình thường, mà rơi như một...đồng rác đổ xuống đầu nhỏ.

Người đầy lá, bây giờ nhìn nhỏ chẳng khác gì...người rùng mới về thành phố.

Gian nan, thử thách thực ra là một con đường đầy...ổ gà, ổ voi xen lẫn làm nhỏ vừa đi vừa phải lách qua bên này, lách qua bên kia để tránh. Đầu nhỏ bây giờ có thể nói là chóng mặt tột độ, như đang bay trên...mây cây cột điện cao áp.

Cứ tưởng đã vượt qua được kiếp nạn nhưng...

RẦM...

Một cái ổ voi nằm chễm chệ trên mặt đường, nhỏ không chú ý nên...Xe nằm một nơi, người nằm một nơi, cặp nằm một nơi,...nói chung là tạo nên một quang cảnh vô cùng lãng xẹt.

Hôm nay Khánh Ly xui thật!

16. Chương 16. Nhất Quỷ, Nhì Ma, Thứ Ba Là...

Sáng hôm nay là một buổi sáng tuyệt vời. Trời đẹp, quang cảnh đẹp, nắng đẹp, mây đẹp,... nói chung là ngày đẹp.

Giờ chúng ta hãy đi điều tra xem hôm nay có thực sự là một ngày tốt lành hay không?

Tại căn cứ 10A...

Trừ Khánh Ly và Linh Chi ra thì toàn bộ phe tóc dài và phe tóc...ngắn trong lớp đang nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên...kẹo như có thù hằn từ kiếp trước. Xích mích ư? Đúng đấy, vậy lý do là gì?

Một cái lý do không thể vớ vẩn hơn, chỉ vì lũ con trai được nhiều hơn lũ con gái ...1cái bánh. Hai bên tính vốn đã không thích nhân nhượng, đã vậy còn gặp tình huống này nữa. Sau mấy ngày “trần trọc không ngủ”, bọn nó đã đi đến kết luận cuối cùng :

...

...

...

GIAO CHIẾN!!!

Tình hình chuẩn bị “hang ổ” và “vũ khí” đã được thống kê như sau :

Bàn ghế được sắp thành một “chiến lũy” vô vùng chắc chắn cho 2 bên.

Mũ bảo hiểm. Có!

Chổi. Có!

Khăn bịt mặt. Có!

Hốt rác. Có!

Giấy nháp. Có!

...

HÀNH ĐỘNG!!

Nhớ mãi lớp chúng ta

Khánh Ly nở nụ cười rạng rỡ, đưa tay vẫy vẫy:

- Linh Chi ơi, tớ ở đây này.

Linh Chi chạy hồng hộc tới chỗ Khánh Ly, hỏi :

- Sao cậu không vào trước đi?

- Đi cả hai cho vui chứ sao!

Cả hai cười cười nói nói mà không nghĩ rằng sắp có một trận đại họa ập tới.

...

- TRỜI ƠI. CÁI GÌ THẾ NÀY?

Bụi bặm từ trong lớp bay ra ngày một nhiều hơn, Khánh Ly nhắm mắt, ho sặc sụa. Linh Chi người dờ dẫm, nhìn cái quang cảnh “hoành tráng” trong lớp.

Đứa nào cũng đội cái mũ bảo hiểm kèm với cái bịt mặt, ra sức quơ đại thứ gì đó để ném. Chối, hốt rác, phân, giấy,... bay tứ tung như mấy cái máy bay đồ chơi sắp hết pin chuẩn bị tiếp đất. Bàn ghế đổ lung tung pheo, mấy bông hoa trong lọ được tận dụng nốt để làm “đạn” ném lại.

- MẤY CẬU LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ? CÓ DỪNG LẠI KHÔNG THÌ BẢO?

Nhớ mãi lớp chúng ta

- OA, trà sữa vừa mát lại vừa ngon nữa! Linh Chi reo lên.

Ngồi cạnh đó là Khánh Ly với ly trà sữa trên tay, miệng tươi hết cỡ nhưng trên khuôn mặt vẫn còn nét...bàng hoàng với ...tình huống vừa nãy.

- Này, cầm lên lớp uống đi, tiện thể xem tụi nó trực nhật xong chưa.

- Ừ, đi!

...

Xùy, xùy...

Cả bọn được một phen méo mặt quá trời. Nhìn cái lớp chẳng khác nào cái bãi rác ngoài chợ. Phân công chỉ chéo một hồi thì cũng ai làm việc nấy. Nhưng đều cố gắng làm cho nhanh nhanh để Linh Chi không phân nản và...méc với cô.

- Mệt quá!

Quốc Đạt lau giọt mồ hôi trên trán, vắt khăn vào một cái chậu. Thế là xong rồi. Bây giờ lại phải bưng cái chậu này xuống dưới lầu đổ. Chán không chịu! Tự nhiên mặt Quốc Đạt gian hết bao giờ hết. Từ trên lầu đổ xuống luôn cho tiện, đỡ mỏi chân, lại tiết kiệm được thời gian nữa chứ. Cậu bưng chậu nước ra khỏi lớp, lại gần lan can và...

Linh Chi hớn hở, một tay cầm trà sữa, ríu rít trò chuyện cùng Khánh Ly thì...

ÀO...

Một dòng nước không kém phần mát lạnh...dội thẳng vào người Linh Chi. Đầu tóc và người đều ướt sũng nước. Nếu đây là nước sạch thì không nói làm gì, nhưng đây lại là nước do Quốc Đạt đổ xuống. Quốc Đạt miệng há hốc ra, nhân lúc đó cả lũ chạy ra và được thêm một biểu cảm khó đỡ trên mặt.

Khánh Ly hoảng hốt nhìn đứa bạn đang ướt như chuột lột, tay cầm một ly gồm hỗn hợp giữa trà sữa và nước...bẩn. Linh Chi đỡ người, Khánh Ly vội đưa ngay con người xui xẻo này lên ngay lớp. Đi đến đâu thì thu hút được vô số ánh mắt hiếu kì của học sinh và...thầy cô.

Nhớ mãi lớp chúng ta

- Các em nói cho cô biết, ai đã bày ra trò này?

Cô Thảo với nét mặt nghiêm nghị nhìn lũ học trò đang cúi đầu hối lỗi. Linh Chi thì đưa ánh mắt thù hằn nhìn bọn nó. Ai đã làm nhò thành ra thế này chứ. Thật hết sức chịu nổi.

- Các em mau nói đi! Cô nói.

Bọn nó hơi luống cuống nhưng rồi sau đó 38 cái miệng liền hoạt động:

- Cô ơi, bạn Thế Bảo bày trò đó!

- Bạn Anh Nhật đó cô!

- Bạn Như Thiên đầu tiên thưa cô!

- Cô hỏi bạn Lệ Anh đi, bạn đó làm đó cô.

- Cô đừng tin lời mấy bạn đó, Mạnh Hùng là người bày trò đầu tiên.

Lớp này thực sự rất “đoàn kết” và “yêu thương lẫn nhau”.

17. Chương 17. Giờ Văn Thú Vị

Tiết Văn...

Cô Huyền nhìn cả lớp bằng một ánh mắt sắc lém. Tụi nó im phăng phắc, cố giữ trật tự, thỉnh thoảng lại có vài đứa khẽ lấy tay quạt giọt mồ hôi trên trán. Giờ Văn lúc nào cũng thế, chẳng bao giờ sôi nổi như mấy giờ khác. Đơn giản là vì cô Huyền không thích lớp 10A, nói đúng hơn là cô không có mấy thiện cảm với những trò nghịch ngợm của bọn nó. Vì vậy, lúc kiểm tra bài như là cơn ác mộng với cả bọn, cô toàn cho những câu hỏi khó để hỏi nên đừng có mơ mà chạm đến con mười tròn trịa.

Cái loa lủng la lủng lẳng trên cành cây bỗng nhiên không hện mà vang inh ỏi lên :

- Mời quý thầy cô lên phòng hội đồng để họp gấp, nhà trường nhắc lại...

Cô Huyền cho sách vào túi, kí nhanh vào sổ đầu bài, nói với lớp trưởng :

- Cho các bạn kiểm tra làm văn 10 phút.

Linh Chi cười để lộ ra hai hàm răng trắng bóc, đáp lại :

- Vâng, thưa cô.

Mặt Linh Chi ngày càng gian. Cuối cùng cơ hội phục thù đã đến, nhỏ đã chờ “thời cơ” này lâu lắm rồi. Đúng là “quân tử báo thù 10 năm chưa muộn”. Lũ bạn mặt mày tái mét khi nghĩ lại câu chuyện hồi sáng...

Thôi, thôi không nên nhắc lại “quá khứ đau buồn” đúng không?

Linh Chi đồng dạc hô to :

- Cả lớp lấy giấy ra kiểm tra!

Sau “mệnh lệnh sắc mùi nguy hiểm” kia được tung ra, tất cả không ai bảo ai cùng đặt “em giấy” lên bàn.

- Cho các cậu 10 phút viết một bài văn tự do!

Lớp trưởng cười ma rãnh, đi xung quanh lớp để giám sát. Trông nhỏ lúc này chẳng khác nào một giám thị cả!

10 phút trôi qua...

Đứa nào đứa nấy đổ xô lên bàn giáo viên nộp bài, Linh Chi “an tọa” trên ghế, lấy bài ra chấm điểm.

Hãy cùng xem những bài văn của các “đệ nhất cao thủ viết văn” nào...

Bài văn 1: Bình luận câu tục ngữ “Uống nước nhớ nguồn”. Uống nước nhớ nguồn là khuyên chúng ta phải nên tiết kiệm nước, khi tắm phải từ từ, không được xối ào ào...

Bài văn 2: Tả cánh đồng lúa.

Quê em có một cánh đồng lúa rất đẹp. Hàng ngày em vẫn thường nhỏ lúa chơi bán đồ hàng nhưng toàn bị các bác nông dân mắng. Em không hiểu vì sao các bác làm như vậy.

Bài văn 3: Tả giờ sinh hoạt cuối tuần.

“Tùng! Tùng! Tùng” ba tiếng trống vừa vang lên báo hiệu vào tiết bốn. Chúng em chạy sầm sập như có con ma lừa thẳng vào lớp, ai nấy đều thở hổn hển và nhìn cô như sắp có chuyện gì xảy ra.

...

Cả lũ cười sặc sụa, nhìn về mặt nghếch ra của lớp trưởng. Cái bọn thật đúng là hết nói. Hóa ra bọn nó đang chơi khăm lại lớp trưởng. Bài kiểm tra viết như vậy thì làm sao Linh Chi dám đưa lại cho cô chứ. Nhỏ đành ngậm ngùi dẹp chuyện “trả thù” lại và cho bọn nó làm bài kiểm tra khác.

18. Chương 18. Đi Học Muộn!

A A A B

Một ngày mới lại đến...

Phương tiện giao thông ngày một đông hơn, tấp nập hơn. Mọi người cũng hối hả với công việc của mình. Đầu đó, trong một quán cà phê nhỏ ven đường, được thưởng thức một tách trà nóng thì quả là tuyệt vời biết bao nhiêu.

Nắng len lỏi qua tán cây xanh mát, tô điểm thêm vào vẻ đẹp vốn có của thành phố.

Ồ, tiếng chuông của trường Angle đã vang lên, đến giờ vào lớp rồi.

Khoan đã, sao vẫn còn một nhóm học sinh đứng ngoài cổng trường thế kia...

Chẳng phải là lớp 10A sao...

Chuyện lạ nha! Cả lớp cùng...đi học muộn! Thế Bảo vẻ mặt lo lắng, hỏi dồn dập :

- Giờ làm sao mà vào trường đây?

Mấy đứa còn lại cũng cuống hết cả lên. Một đứa đêm qua xem bóng đá đến tận khuya nên sáng dậy muộn; một đứa thì khóc suốt một buổi với bộ phim Hàn cảm động, cả đêm không ngủ được, khoảng 1 giờ sáng thì mới khò khò,... Thật là tội nghiệp.

Tụi nó mồ hôi cứ ứa ra trên trán, một đứa đi học muộn thì vẫn có thể giải thích với cô, đằng này lại là... cả lớp, cả lớp luôn đó!!! Chẳng lẽ lại nói với cô là bọn nó có... thần giao cách cảm nên sẵn lòng nghĩa hiệp đi học muộn cùng bạn. Không, làm gì có ai mà tin cái lý lẽ vớ vẩn đấy chứ.

Linh Chi nhú mày, suy nghĩ rồi reo lên :

- À, có cách rồi!

Cả bọn mừng rỡ, chăm chú nghe lớp trưởng bày cách rồi lần lượt đi vòng ra sau trường.

Đối mặt với bọn nó bây giờ là một bức tường cao gần 2m, cả lũ cùng nuốt bọn cái ực. Phải liều thôi, vì tính mạng nhỏ bé, mỏng manh của từng đứa.

...

Bộp, bộp, bộp,...

Cặp của 40 đứa cùng hện mà rơi một cách không thương tiếc xuống đất. Để cho quá trình leo được gọn nhẹ, nên bọn nó đã đồng loạt ném cặp qua trước, rồi mới ném...người qua sau.

- Này, này, nhanh lên!

- Khẽ thôi, bác bảo vệ mà phát hiện ra là chết cả lũ đấy!

- Ôi, sao cậu nặng quá trời vậy nè!

...

Tụi nó đã vượt qua bức tường một cách an toàn, đứa nào cũng thầm cảm ơn ông trời đã cho bọn nó thấy ánh sáng cuối đường hầm. Nhưng hào quang chiến thắng chưa tỏa ra được bao nhiêu thì một giọng nói ồm ồm đã vang lên :

- Các cô, các cậu làm gì ở đây hả?

Ông trời thật tốt bụng, biết bọn nó vừa leo tường xong, đang khát nước nên đã tặng bọn nó một xuất... lên phòng uống trà cùng bác bảo vệ. Bọn nó lần lượt trưng ra khuôn mặt hối lỗi, trông đến mà tội. Đứa nào cũng cố gắng xin bác bảo vệ tha lỗi nhưng đâu có dễ thế. Bác nghiêm nghị nhìn cả lũ, nói :

- Các cháu sẽ được xóa tội, nếu làm cho bác điều này...

...

Một con vịt xòe ra hai cái cánh.

xòe xòe hai tay ra

Nó kêu rằng : “quác quác quác quác quác quác”.

kêu “quác quác quác quác quác quác”

Gập hồ nước, nó bì bà bì bõm.

vội đi lạch bạch, tiện thể lách luôn cả mông

Lúc lên bờ, nó vẩy cánh cho khô.

vẩy vẩy hai tay

Bác bảo vệ cười đến chảy cả nước mắt. Cả lũ mặt méo xệ, cùng hát và múa phụ họa, trông chẳng khác gì người trong đoàn xiếc mới ra. Lần sau cho chờa việc đi học muộn.

19. Chương 19. Tại Lớp 10a...

Cả lớp đang trong tình trạng im lặng tốt độ đến nỗi có thể nghe thấy tiếng bay vo ve của mấy con ruồi.

Trên gương mặt của mỗi đứa vẫn còn nét... bàng hoàng với tình huống vừa rồi.

Cô giáo có việc bận nên cả lớp tự học và ghi bài. Thế Bảo xoay xoay cái bút, mặt lộ rõ vẻ tức giận. Số là nãy giờ một “em” ruồi cứ bay qua bay lại không ngừng trước mặt như đang muốn chọc tức cậu.

Cậu đã đưa hai tay ra bắt mấy lần nhưng không những không bắt được con ruồi mà còn nhận được ánh mắt đả đàng sát khí của cả lớp vì tội làm ồn. Quốc Đạt thì vẽ nghệch ngoặc vào cuốn vở nháp, miệng không ngừng lẩm nhẩm về nội dung của bài học.

5 phút sau...

Bùm, bùm, bùm, bùm, bùm...

Một tràng liên thanh sấm rền vang lên đột ngột. Đứa nào đứa nấy đều quay lại nhìn nhau.

“Hương thơm” bắt đầu lan tỏa ra khắp cả lớp. Cả bọn ho sặc sụa, lấy tay bịt mũi, vội chạy ra khỏi lớp...

Đã hơn 10 phút mà “hương thơm” trong lớp vẫn chưa giảm đi là bao nhiêu.

Chẳng lẽ lại cứ đứng ngoài hành lang như thế này trong khi sự chú ý của các lớp khác dành cho lớp 10A ngày một nhiều hơn. Lỡ thầy giám thị mà bắt gặp thì sao nhỉ? Cả bọn lắc đầu ngoay ngoay, đành vậy...

Cả bọn đều đã trang bị thật kĩ cho bản thân. Đầu đội mũ bảo hiểm, mặt thì bịt khăn, khoác áo lạnh,... trông chẳng khác gì ninja cả.

Tụi nó vào lớp, ngồi vào chỗ, học bài, tiện tay lấy luôn quyển vở, từ từ... quạt “hương thơm” đó sang chỗ đứa khác. “Cuộc chiến” cứ diễn ra thầm lặng như vậy!

15 phút sau...

Mạnh Hùng mừng rỡ, hít lấy hít để bầu không khí trong lành. Cả lũ cười rạng rỡ, đồng loạt ném... mũ bảo hiểm lên để ăn mừng...

- Lệ Anh ơi, lấy giùm tờ băng keo đi!

- Ôi, cái mũ bảo hiểm của tôi.

...

Những cái mũ bảo hiểm xinh xắn ngày nào bây giờ đã bể thành 2 mảnh trong sự ngỡ ngàng của cả lũ.

Chỉ vì quá vui mừng nên bọn nó đã ném em mũ lên không trung không thương tiếc và sau đó em mũ đã tiếp đất không mấy nhẹ nhàng.

Hôm nay chắc chắn sẽ là ngày tụi nó được diện kiến cái roi nhiều đây!

20. Chương 20.

Linh Chi cầm tờ giấy mà thầy giám thị đưa, đi lại bực giảng và đập bàn cái rầm :

- CẢ LỚP IM LẶNG!

Cả bọn giật mình, im thin thít. Không khí trong lớp bỗng chốc yên tĩnh lạ thường. Linh Chi đảo mắt xung quanh lớp một lượt rồi nói :

- Sẽ giống như các năm trước, để chào mừng ngày thành lập trường, nhà trường sẽ tổ chức một cuộc thi diễn kịch...

- Yeah! Yeah! Yeah!

- Lớp mình phải quyết tâm đạt giải nhất.

Tụi nó bắt đầu “chém gió”, lớp trưởng khề nhịu mày, hét lên :

- CẢ LỚP IM LẶNG!

Nhỏ đưa đôi mắt đờ đờ sát khí ra nhìn cả lũ, hắng giọng rồi nói tiếp :

- Cuộc thi chia làm 3 vòng, vòng 1 sẽ do nhà trường sắp xếp cho từng lớp diễn, mỗi lớp một vở kịch khác nhau. Vòng 2 và 3 sẽ do các lớp tự chọn kịch để diễn.

Thế Bảo nhanh nhẩu hỏi :

- Lớp trưởng, vở kịch mà lớp mình diễn là vở kịch nào thế?

- Lớp chúng ta sẽ diễn vở kịch “Nàng Bạch Tuyết và 7 chú lùn”

Nàng-Bạch-Tuyết-và-bảy-chú-lùn ư????

Giờ ra chơi...

Lớp 10B bắt đầu xúm lại quanh phòng lớp 10A. Lệ Anh ngạc nhiên, bước ra cửa lớp và hỏi :

- Các cậu qua lớp tớ có việc gì thế?

Kiều Tuyết héch mặt lên, giọng giễu cợt :

- Ái chà, lớp 10A diễn kịch “Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn” cơ đấy!

Những tiếng cười khúc khích bắt đầu vang lên. Lệ Anh hỏi lại :

- Các cậu có ý gì?

- Ôi, bọn tớ chỉ là lo cho lớp cậu thôi, lớp cậu làm gì có ai đủ đẹp để làm Bạch Tuyết chứ. Tốt nhất là mấy cậu nên rút lui đi, đừng có cạnh tranh với bọn tớ làm gì, kéo lại rút ngay từ vòng 1 thì xấu hổ lắm.

Lệ Anh tức nghẹn họng. Linh Chi bước lại gần, đặt tay lên vai Lệ Anh, tự tin trả lời :

- Cảm ơn các cậu đã quan tâm. Chúng tớ sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu. Mà các cậu rảnh rồi thế à, sao không chú tâm vào vở kịch để diễn cho tốt. Tớ khuyên các cậu nên bớt lo chuyện bao đồng đi!

Kiều Tuyết giận đỏ mặt, bỏ đi. Đám đông xì xào chuyện gì đó một lúc rồi cũng đi luôn. Cả bọn nhìn nhau, nói :

- Cố lên, lớp 10A cố lên! Chúng ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

10B là một lớp học giỏi nhất trường chỉ sau 10A, vì vậy các thành viên lớp 10B luôn tìm cách gây sự với 10A. 10A mặc dù không thích như vậy, nhưng sau những trò đùa quá đáng của 10B thì cũng không thể nhân nhượng được.

Cuộc thi lần này chắc chắn sẽ rất hấp dẫn đây!

- Để tớ đóng vai Bạch Tuyết cho.

- Không, để tớ đóng Bạch Tuyết.

- Cái gì, tớ mà lại đóng chú lùn ư.

- Ôi, tớ đẹp trai thế này, rất xứng đáng để đóng Hoàng tử.

...

Những tiếng nói ồn ã lần lượt phát ra từ căn biệt thự trên đường xx. Mọi người không những trầm trở về kiến trúc và màu sắc của biệt thự mà còn xì xào vì quang cảnh...hoành tráng bên trong. 40 đứa đang giành nhau mấy bộ đồ diễn, y chang lũ con nít lớp một.

Tụi nó, đứa nào cũng...tự ban ình khả năng diễn xuất tài tình nên cứ cãi nhau chí chóe về vai diễn. Cả bọn đều bướng như nhau, chẳng ai chịu ai. Đúng là khó xử thật!

Linh Chi thở hắt, nhìn khung cảnh cả lũ đang gườm gườm nhìn nhau mà chán nản. Có ai nhìn vào chắc cũng không tin bọn nó đã học lớp 10.

Ôi, chiến tranh “lạnh” thật rồi!

Mỗi đứa một việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhau. Có đứa ngồi lên thềm, thần thờ hết ngắm trời, rồi ngắm đất; có đứa rãnh rỗi, lại chỗ mấy chậu hoa, lên đưa tay bứt lá, bứt hoa rồi thả xuống hồ nước...

Lớp trưởng nãy ra ý kiến, vội nói :

- Bây giờ chúng ta bốc thăm nhé!

Cả bọn đều quay lại nhìn Linh Chi. Nhỏ cười hí hửng, mắt ánh lên niềm vui. Tụi nó không hện mà cùng gật đầu cái rụp.

Những cơn gió khẽ lướt qua làm rung rinh mấy cây hoa phong lan. Hương thơm dịu nhẹ của hoa hồng từ từ lan tỏa trong không gian yên tĩnh. Cả bọn tùm vào một chỗ, lần lượt bốc thăm. Đứa nào cũng nhắm mắt lại, đưa tay bốc lấy một tờ giấy. Vì đã bốc là không được đổi nên phải suy nghĩ cho kĩ càng.

15 phút sau...

Kết quả bốc thăm đã có. Linh Chi đảo mắt quanh cả bọn một lượt, nuốt nước bọt cái ực rồi e dè nói :

- Khánh Ly, cậu làm mục phù thủy.

- Hả????

Khánh Ly gào lên, có mơ nhỏ cũng không tin mình lại làm mục phù thủy, nhưng đã lỡ bốc rồi thì làm sao bây giờ. Nhỏ đang cố gắng hết sức để nuốt nước mắt vào trong.

- Lệ Anh, cậu làm chú lùn 1.

- Như Thiên, cậu làm chú lùn 2.

...

Đã đến giây phút quan trọng, Linh Chi dong dạc nói :

- Thế Bảo, cậu làm công chúa.

Thế Bảo ngoác mồm ra, gương mặt mếu trông đến tội. Anh Nhật vỗ vỗ vai, cười tươi :

- Không sao đâu, cậu đóng công chúa cũng được mà.

- Còn tớ làm hoàng tử. Linh Chi cười.

Cuối cùng công việc phân vai đã xong. Cả bọn bắt đầu diễn kịch. Đến đoạn bà phù thủy làm một quả táo có độc và đưa đến cho Bạch Tuyết, Khánh Ly mặc một cái áo khoác đen, đầu đội mũ đen, cầm quả táo hơn hờ đưa đến cho Bạch Tuyết. Thế Bảo nhìn thấy quả táo, mắt sáng rỡ, vội nhận lấy ăn luôn.

Thế Bảo cắn miếng táo thứ nhất.

Cậu ta lại tiếp tục cắn miếng táo thứ hai.

Tụi nó nhìn nhau khó hiểu. Trong kịch bản, chỉ cắn miếng táo thứ nhất là Bạch Tuyết đã trúng độc và ngã rồi mà, sao Thế Bảo vẫn thản nhiên ăn vậy?

Hay là cậu ta tham ăn quá nên...quên kịch bản rồi?

...

21. Chương 21.

Quả đúng như vậy, sau khi ăn xong táo, Thế Bảo xoa xoa bụng, chợt nhớ ra điều gì, cậu ta vội ngã xuống đất và tất nhiên chẳng còn quả táo nào rơi lẫn lóc cả.

- Ủ, mai nhớ đến trường sớm nhé! Bye!!

Linh Chi đặt điện thoại lên bàn, khẽ thở dài. Sáng hôm nay, lớp 10B lại sang “gây chiến” làm lũ con trai giận đến đỏ cả mặt mày. Phe tóc dài lại phải sang để hạ hỏa, đồng thời nói luôn :

- Lớp chúng ta cố lên! Cố lên!

Tụi con gái nháy mắt cười tinh nghịch. Nụ cười tươi tựa như ánh nắng ban mai.

...

Linh Chi ngồi cạnh cửa sổ, mắt ngược lên trời. Cạnh nhỏ là một chậu cây xương rồng nhỏ. Trên trời, những ngôi sao lung linh như những hạt cườm được đính trên tấm vải nhung màu đen. Mặt Trăng nhẹ nhàng chiếu ánh sáng vàng nhạt, huyền ảo. Tất cả tạo nên một bức tranh phong cảnh tuyệt vời! Một cơn gió thoảng qua làm mấy tán cây khẽ rung rìng, rung rinh...

Không biết cuộc thi ngày mai sẽ diễn ra như thế nào?

...

Tại trường Angle...

Mới hơn 6 giờ sáng mà trường Angle đã nhộn nhịp hẳn lên. Tiếng trò chuyện, cười đùa của học sinh vang lên. Dưới gốc cây phượng, Lê Anh đang ngồi đọc sách thì :

- Lê Anh này, cậu thấy bộ đồ này thế nào?

Như Thiên vỗ vào vai Lê Anh, gương mặt rạng rỡ. Lê Anh thoáng nhúm mày rồi lại cười toe toét :

- Bộ đồ này đẹp thật đấy!

Như Thiên cười tươi, khoác vai Lê Anh kéo đi. Thế Bảo với bộ đồ công chúa trông thật nổi bật.

Cậu đi lại rất khó khăn vì bộ váy rất dài. Trên đầu Thế Bảo là một bộ tóc giả màu vàng cùng với chiếc vương miện lấp lánh. Anh Nhật thấy vậy vội nói :

- Ôi, hôm nay bạn tôi xinh đẹp quá đi!

Thế Bảo then, đổ hết cả mặt. Cả bọn cười khúc khích. Mắt Quỳnh Trâm bỗng sáng rõ lên...Tụi nó đều không hẹn mà cùng nhìn về một hướng...

Có chuyện gì vậy nhỉ??

Từ đằng xa, Khánh Ly xuất hiện với bộ đồ phù thủy. Mũ đen, áo đen, quần đen,...người toàn màu đen, á lộn da không có đen nha! Quỳnh Trâm bước lại gần Khánh Ly, nhỏ ngấm ngấm một hồi rồi nhận xét :

- Thêm cây chổi nữa, tớ đảm bảo cậu sẽ thành một mụ phù thủy vip!

Vừa nói xong, Quỳnh Trâm liền bỏ chạy. Khánh Ly vội đuổi theo. Tiếng cười nói rôm rả thật hồn nhiên của tuổi học trò.

Trường Angle được tô điểm thêm vào vẻ đẹp vốn có của mình bằng những dải ruybăng dài cùng những chiếc nơ xinh xắn. Hàng cây xanh mướt tự tin khoe bộ áo màu xanh mướt giữa quang cảnh thần tiên. Cơn gió thoảng kéo đến,thổi rất nhẹ, rất nhẹ...

Cuộc thi diễn kịch sắp bắt đầu...

...

Tụi nó đang ngồi trong một căn phòng rất rộng cùng với tâm trạng xen giữa lo lắng lẫn hồi hộp. Mặc dù trong phòng có điều hòa, máy quạt,... rấttiện nghi những mồ hôi của cả bọn không chảy trên trán. Khánh Ly lấy tay quạt giọt mồ hôi trên trán, miệng không ngừng lẩm nhẩm về nội dung củakịch bản. Linh Chi cười thật tươi, nụ cười tựa như ánh ban mai, nói :

- Cố lên! Chúng ta nhất định sẽ diễn thật tốt!

Bọn nó đều cười.

Phải rồi, nhất định bọn nó sẽ làm được...

Hôm nay người dẫn chương trình sẽ là thầy Minh và cô Linh. Cả hai người đều diện những bộ đồ cực kì xteen, mắt lộ rõ vẻ hạnh phúc. Học sinh thì tíu tít, thấy thầy và cô thì lại đồng loạt nói :

- Thầy, cô ơi, thầy, cô nhớ ủng hộ cho lớp em nha!

Thầy cô mỉm cười, gật đầu. Những cô, cậu học trò dễ thương quá đi mất!

...

Thầy Minh đưa tay vẫy vẫy, chào mọi người, nói :

- Chào mừng mọi người đến với cuộc thi diễn kịch của trường Angle!

BỘP, BỘP, BỘP, BỘP,...

Mọi người vỗ tay thật to, những tấm băng rôn màu đỏ lần lượt được giơ cao lên kèm theo những tiếng gào :

- Lớp 9A cố lên!

- Lớp 11C cố lên, cố lên.!

Linh Chi hồi hộp mở lá thăm của mình ra.

Chẳng biết nhỏ bóc thăm thế nào mà lớp 10A lại diễn cuối cùng.

Nhưng như thế lại hay, có thể cùng nhau ôn lại vở diễn thật kĩ càng!

Cô Ngọc với chất giọng ngọt ngào, cất lời :

- Chắc hẳn ai trong chúng ta cũng đã từng đọc, nghe qua câu chuyện cô bé bán diêm của tác giả An-đéc-xen. Vậy bây giờ chúng ta hãy cùng đến với vở kịch “Cô bé bán diêm” của lớp 11A nhé!

Màn sân khấu dần dần mở ra cùng với quang cảnh một ngày đông lạnh lẽo...

Thế Bảo đi đi lại lại, mặt lộ vẻ lo lắng, cứ chốc chốc lại hỏi :

- Thế nào, Quỳnh Trâm bắt máy chưa?

Nhận được cái lắc đầu thứ n của Lê Anh, cậu lại bắt đầu cuống lên. Anh Nhật tức quá, la :

- Cậu đứng yên một chỗ xem nào. Cứ chạy đi chạy lại như thế bần hết cả váy đấy!

Thế Bảo cuối cùng cũng chịu nghe lời, ngồi yên một chỗ. Linh Chi trấn an :

- Yên tâm, Quỳnh Trâm chắc cũng sắp về rồi!

Bỗng một bóng người chạy ào vào...

Quỳnh Trâm thở không ra hơi, đưa...quả táo cho Linh Chi rồi lau giọt mồ hôi trên trán. Cùng lúc đó thì tiếng nói của thầy Minh vang lên :

- Sau đây sẽ là phần trình diễn của lớp 10A. Chúng ta cùng vỗ tay thật to nào!

Ngay từ màn mở đầu, lớp 10A đã gây được ấn tượng với ban giám khảo với hình tượng một mù phù thủy độc ác mà tiêu biểu phải nhắc đến người diễn - chị Khánh Ly nhà ta. Linh Chi khẽ mỉm cười, các bạn của nhỏ diễn hay thật!

Cuối cùng cũng đến đoạn hay nhất...

Công chúa “Thế Bảo” ăn táo và ngã...

Lúc cậu ta buông quả táo ra, quả táo rơi cái bộp xuống đất. Quỳnh Trâm khóc không ra nước mắt, ôi quả táo của tôi, mất 700 D của tôi rồi...

Đoạn kết, nàng công chúa tỉnh dậy và cùng sống bên hoàng tử mãi mãi...

Lúc tỉnh dậy, Thế Bảo đã ôm chầm lấy hoàng tử, vô tình cái vòng hoa trên đầu rơi mất...

Kết thúc quá hay, vì muốn cho vở kịch thêm chân thật, cả lớp đã quyết định cử ra 2 người là một trọng trách vĩ đại - làm ngựa.

Văn Tùng và Anh Nhật rất vinh hạnh khi được diễn vai đó.

Anh Nhật thì không ngừng kêu la trong lòng :

- Sao Thế Bảo nặng thế không biết.

Văn Tùng cũng không kém gì :

- Ôi không cái lưng của tôi!

Một màn trình diễn quá tuyệt vời!

22. Chương 22 : Khởi Đầu Cho Những Nỗi Buồn

Choang...

Chỉ trong tích tắc, chiếc ly uống nước đã vỡ tanh tành. Những mảnh thủy tinh văng đi khắp nơi. Linh Chi run rẩy, lắp bắp hỏi lại :

- Bác sĩ nói gì cơ ạ? Ung thư giai đoạn cuối?

Vị bác sĩ với gương mặt buồn bã, khẽ gật đầu. Ông ngược lên, bắt gặp những giọt nước mắt đang lặng lẽ rơi trên khuôn mặt cô gái nhỏ. Gió lùa vào, tấm rèm cửa tung bay. Ông nhẹ giọng hẳn :

- Mặc dù là ung thư giai đoạn cuối nhưng cơ hội sống vẫn có, tuy là ít nhưng đừng bỏ cuộc nhé cháu bé!

Linh Chi nghe những lời bác sĩ nói trong vô thức. Nhỏ bước ra ngoài, trên tay là kết quả khám bệnh, nhỏ bước thật nhanh, rời khỏi bệnh viện.

Thành phố đã lên đèn. Mọi người vội vã trong dòng người tấp nập. Linh Chi đi thật chậm, thật chậm, như người mất hồn. Phải, hồn của nhỏ đã bay đi đâu không biết.

Thấy mấy ngày nay, trong người không khỏe, sợ bố mẹ lo lắng nên nhỏ đã tự mình đi khám. Nhưng giờ thì sao, là ung thư giai đoạn cuối đấy. Nhỏ mỉm cười chua chát, những giọt nước mắt lại thi nhau rơi. Nhỏ phải nói gì với bố mẹ đây, cả bạn bè của nhỏ nữa. Những tiếng nấc thật khẽ vang lên.

Dòng người vẫn hối hả. Cô gái nhỏ vẫn đi.

Thật chậm, thật cô đơn.

...

Đóng cửa phòng lại cẩn thận, Linh Chi mệt mỏi ngã phịch xuống giường. Lấy trong túi tờ giấy khám bệnh, Linh Chi đảo mắt một lượt rồi vò tờ giấy lại một cách tàn nhẫn, vứt vào sọt rác. Đưa đôi mắt hướng ra cửa sổ, nhỏ lại thấy sống mũi mình cay cay...

Sao giờ nhỏ lại yếu đuối thế này?

Linh Chi thu mình lại ở một góc tường, đầu gục xuống, tóc xõa ra.

Chỉ nghĩ đến việc nhỏ phải rời xa những người nhỏ yêu thương là nhỏ đã lạnh cả người.

Cảm giác cô đơn bỗng chốc lại bao phủ trong lòng.

Mệt quá, nhỏ thiếp đi lúc nào chẳng hay...

Trong thùng rác, tờ giấy nằm đó...

...

Sáng. Nhỏ xốc lại tinh thần, tự nhủ rằng mình phải cố gắng lên, bác sĩ cũng đã nói là không được bỏ cuộc cơ mà. Nhỏ cầm ba lô, đi xuống nhà, ngồi vào bàn ăn. Mẹ nhỏ cười thật tươi, đưa tô súp tôm ra và nhẹ nhàng nói :

- Con ăn đi! Ăn nhanh rồi đi học kéo muộn.

Nhỏ vâng lời, múc từng thìa súp một, ăn thật chậm. Món súp này mẹ nhỏ nấu là ngon nhất!

Bắt giác nước mắt lại rơi.

Mặn chát!

23. Chương 23. Niềm Vui Xen Lẫn Nỗi Buồn.

Linh Chi nhìn đồng hồ rồi vội vã đi đến trường. Ánh nắng chảy dài trên mái tóc xõa ra của nhỏ.

Những chiếc lá khô lặng lẽ trên vỉa hè...

Linh Chi vô tình dậm phải...

Âm thanh vang lên xào xạc...

Lá khô vỡ vụn...

Tiếng học sinh ríu rít, tung tăng cấp sác đến trường. Tiếng trò chuyện, cười đùa vui vẻ vang lên.

Mọi thứ vẫn giống như ngày hôm qua...

Linh Chi nhẹ nhàng bước vào lớp. Cả bọn đều lần lượt giơ tay lên chào một động tác rất xì teen.

Nhỏ gắng nở một nụ cười gượng gạo...

Trong lòng như có một vết cắt cứa qua...

Thật sự rất đau...

Tiết Sinh học...

Cô Vân mỉm cười, nói :

- Các em có mang tôm để thực hành không?

- Có ạ! Cả lớp đồng thanh.

- Vậy bây giờ cô sẽ hướng dẫn các em thực hành nhé!

- Vâng ạ!

Nụ cười của tuổi học trò trong veo, hồn nhiên...

- Thế Bảo này, cẩn thận đó!

- Từ từ thôi, kéo cắt đứt con tôm đấy!

- Tớ biết rồi mà, mấy cậu cứ nói mãi.

Linh Chi đảo mắt quanh lớp, không biết từ khi nào trên môi đã xuất hiện nụ cười lém lỉnh. Các bạn của nhỏ tính tình là như vậy!

Bất giác, trong lòng lại nghĩ đến cảm giác khi phải xa bạn bạn này...

Trong đầu nhỏ lại hiện lên cuộc nói chuyện hôm qua. Ung thư giai đoạn cuối.

Mấy ngày nữa đành giả vờ xin phép đi thăm bà để vào bệnh viện vậy.

Liệu có nên nói cho bố mẹ, bạn bè không nhỉ?

Nhỏ lắc đầu, tự nhủ :

- Không. Cứ giữ bí mật đi, được đến đâu hay đến đó! Giả sử nhỏ phải chết thì mọi người sẽ tạm thời chưa phát hiện ra mà chắc chắn một thời gian sau họ sẽ biết được. Sự thật này quá kinh khủng.

Linh Chi không biết rằng nỗi đau sẽ nhân lên gấp bội khi nhỏ làm thế này. Liệu có nên cho rằng nhỏ rất ích kỷ khi chỉ giữ nỗi đau lại bên mình mà không để ý rằng mọi người sẽ như thế nào khi phát hiện ra sự thật tàn nhẫn này!

...

Cô giáo ngạc nhiên, hỏi :

- Các em đang làm gì vậy?

Trước mặt cô là một lớp học sinh đang ngồi bệt xuống sàn, dùng kính lúp soi ánh mặt trời vào đĩa tép. Quốc Đạt lấu lỉnh, trả lời ngay :

- Thưa cô, bọn em đang nướng tép ạ!

Nướng...

Nướng tép...

Nướng tép ư...

Như Thiên gạt đầu đồng tình :

- Đúng đấy cô ạ! Tụi sẽ dùng kính lúp để tạo ra lửa rồi nướng tép.

Cô bắt đầu nghiêm nét mặt :

- Thôi nào, không đùa nữa, các em hãy làm bài thực hành đi!

Cả bọn dọn dẹp đạo cụ nường tép, quay về chỗ ngồi, tiện tay lấy luôn khăn giấy ở bàn Mạnh Hùng để bịt mũi vì tươm tanh quá! Thỉnh thoảng lại có tiếng cãi nhau chí chóc của phe tóc dài hay bọn con trai mà toàn là những lý do vô cùng...vớ vẩn.

Mong thời gian trôi đi thật chậm, để Linh Chi có thể cảm nhận được tình bạn bè trong lớp 10A lâu hơn nữa, cảm nhận được tình yêu thương của bố mẹ...

Thời gian ơi, chạy chậm thôi, chậm thôi...

Mẹ Linh Chi vào phòng nhỏ, đặt lên bàn một túi quà nhỏ do bà Linh Chi gửi. Chợt mắt bà dừng lại, quan sát mẫu giấy bị vò nát trong thùng rác. Bà lại gần, nhặt tờ giấy đó lên, mở ra...

“Đoàng”

Người bà đứng sững, người run run, bắt đầu chóng mặt rồi bà ngất...

Trên tờ giấy, ghi thật rõ...

Ung thư giai đoạn cuối...

Linh Chi lặng lẽ đi về nhà. Mái tóc xòa ra, tung bay theo gió. Khuôn mặt gợn buồn.

Bóng dáng cô đơn, lạnh lẽo...

Trong lòng Linh Chi nặng trĩu, nhiều tâm sự nhưng không dám nói với ai, mà cũng không biết trút mọi phiền muộn ở đâu. Tâm trí cứ tràn ngập hình ảnh về cuộc trò chuyện hôm ấy, nó cứ đeo bám mãi, chẳng rời.

Một giọt nước mắt rơi...

Bây giờ, nhỏ chỉ mong sao mình sẽ biến mất khỏi thế gian này, một cách lặng lẽ, chẳng ai biết tới, chắc là sẽ giống như bong bóng xà phòng, tan biến rất nhanh, như vậy mọi người sẽ không phải đau khổ nữa...

Lại một giọt nước mắt rơi..

Nhỏ mệt mỏi quá!

Nhỏ nhẹ nhàng mở cửa vào nhà. Căn nhà vắng lặng, không một tiếng động...

Không gian yên tĩnh đến lạ thường.

Nhỏ tự hỏi mẹ nhỏ đâu rồi...

Nhưng đáp lại cũng chỉ là suy nghĩ chắc mẹ ra ngoài một lát thôi...

Linh Chi lên phòng, dự định sẽ lấy lại tờ giấy khám bệnh ấy, cất ở một nơi kĩ hơn, để không ai tìm thấy.

Cửa phòng từ từ mở ra...

- Mẹ ơi, mẹ làm sao thế này? Mẹ ơi...

Tiếng hốt hoảng của Linh Chi vang lên. Mẹ nhỏ ngất đi, nên ngã xuống đất. Nhỏ lo lắng, lay lay mẹ, bắt giác mắt dừng lại ở tay mẹ...

Tờ giấy đó...

Mẹ Linh Chi khẽ mở mắt ra. Đầu bà vẫn còn rất choáng.

Cạnh giường là đứa con gái nhỏ đang tựa đầu vào tường ngủ...

Bà mỉm cười...

Trong đầu lại chợt nhớ đến tờ giấy khám bệnh đó. Bà đưa đôi mắt xót xa nhìn lên Linh Chi. Tại sao? Nó bị bệnh ung thư sao, không thể nào, chắc có sự nhầm lẫn nào đó ở đây thôi. Con gái bà vẫn đang rất khỏe mạnh mà? Tại sao?

...

Linh Chi thức giấc, bắt gặp ánh mắt của mẹ đang nhìn mình...

Nhỏ vội hỏi, trong lòng không ngừng lo lắng :

- Mẹ ơi, mẹ còn mệt không?

Bà lắc đầu, nắm lấy tay Linh Chi, nói :

- Con nói đi, những điều ghi trong tờ giấy đó không phải là sự thật đúng không?

Nhỏ sưng người, cuối cùng thì mẹ cũng đã biết rồi sao. Lúc đó, nhỏ chỉ nghĩ là mẹ nhỏ do mệt nên ngất đi, vô tình chạm vào thùng rác, khiến tờ giấy văng qua thoi... Tại sao nhỏ lại chỉ suy nghĩ đơn giản như thế thoi chứ!

- Con trả lời mẹ đi! Đó không phải là sự thật đúng không?

Bà đau đầu nhìn nhỏ, trong lòng như có vết cắt, trái tim như sắp vỡ vụn. Mắt bà đã bắt đầu có một màng nước bao quanh...

Linh Chi ngồi im, khó khăn nói :

- Mẹ à, mẹ à...

- Tại sao con không nói với mẹ mà lại giấu. Con có biết làm như vậy là ích kỉ lắm không, con giữ nỗi đau một mình như thế, nếu mẹ biết thì mẹ sẽ đau gấp ngàn lần con không? Nỗi đau mình con sao chịu được, con sẽ rất đau, rất đau đấy, con biết không?

Nước mắt lại rơi...

Không khí nặng nề bao trùm lấy căn phòng...

Linh Chi mím môi để không bật khóc, cố gắng nói rành rọt từng chữ:

- Mẹ ơi, con xin lỗi, con thực sự xin lỗi mẹ.

Bà ôm lấy Linh Chi, vuốt lên mái tóc mượt mà của nhỏ, bảo :

- Con khóc đi! Kim nén lâu không tốt đâu!

Nước mắt vỡ òa, nhỏ khóc sụt sướt, ướt đầm vai áo của mẹ...

Mẹ à, mẹ biết không, con biết mẹ đã rất vất vả vì con, con không muốn để mẹ phải đau, phải khóc vì con nữa. Con muốn giữ nỗi đau này, không cho bạn bè, người thân biết. Con lớn rồi, con muốn tự giấu nỗi đau thật lâu, thật sâu vào trong tim để có thể thấy nhiều hơn nụ cười ấm áp của mẹ, tình cảm yêu thương của gia đình, tình cảm của bạn bè, mẹ à...

Con có biết mình ngốc lắm không?..

24. Chương 24.

Tờ đơn xin nghỉ học năm ngày của Linh Chi đã nằm chễm chệ trên bàn giáo viên từ mấy ngày nay. Cứ nghĩ rằng, vắng lớp trưởng, cả lớp sẽ được một dịp nghịch ngợm mà không bị lớp trưởng la.

Thế nhưng, cả lớp dường như buồn hẳn đi...

Thiếu vắng đi những nụ cười trong veo, hồn nhiên của cả bọn...

Thiếu vắng đi tiếng nhắc nhở của Linh Chi mỗi khi tụi nó bày trò nghịch ngợm...

Thiếu vắng đi giọng ca ngọt ngào của Linh Chi mỗi khi có giờ âm nhạc...

Chỗ ngồi ấy, vẫn trống...

Gió khê lùa vào, mang theo không khí lạnh lẽo...

Dòng chữ trong tờ đơn hiện ra thật rõ...

Lý do: Em bị ốm.

Liệu sự thật có đúng như vậy?

Nắng trưa gay gắt. Cả bọn đã quyết định đến thăm Linh Chi. Lệ Anh hai tay hai túi trái cây nặng, trán lấm tấm mồ hôi, trong khi tụi nó thông thả, vừa đi vừa ngắm cảnh. Ngắm trời, ngắm mây, ngắm cây,...xong thì cả bọn đều đồng loạt quay lại, hỏi ngay thơ :

- Lệ Anh, cậu có mệt không? Cậu cố gắng lên nhé, sắp đến nơi rồi.

Dừng chân ở cổng bệnh viện, bất giác một nỗi bất an bỗng xuất hiện trong lòng mỗi đứa...

Nhưng chỉ là thoáng qua, nên không đứa nào để ý...

Càng bước đến gần phòng của Linh Chi, bỗng chốc nỗi bất an đó lớn dần lên...

Tụi nó đứng gần cánh cửa, bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên...

- Mẹ à, lát nữa, các bạn con tới, mẹ đừng nói gì với bạn con về bệnh của con nhé!

- Sao vậy, sao con lại không nói cho bạn con biết? Dù sao thì sau này, bạn con cũng biết.

- Mẹ à, giấu được đến đâu hay đến đó. Con không muốn các bạn đặt nhiều niềm tin quá, bệnh của con là ung thư giai đoạn cuối.

- Linh Chi à, sao con lại như vậy? Sao con lại vứt bỏ hết vọng của mình vậy...? Dù...có...còn...1%...cơ hội...thì con...cũng...không được...bỏ...cuộc như thế? Nếu mất con...mẹ...mẹ...sẽ không thể sống...nổi nữa...đâu..

- Mẹ à,...

Túi trái cây trên tay Lệ Anh đã rớt từ khi nào...

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, tụi nó bắt gặp gương mặt buồn của mẹ Linh Chi. Những hàng nước mắt cứ tuôn trào trên đôi mắt. Bà khê lấy tay quệt đi, giọng khàn khàn :

- Các cháu ở đây nói chuyện với Linh Chi đi! Bác ra ngoài có chút việc.

Cánh cửa khép lại. Tụi nó đứng đó, không nói gì. Không khí im lặng, khó chịu đến ngột ngạt.

Như Thiên cười nhạt, mòng nước bỗng chốc bao quanh mắt, nói :

- Cậu có còn coi chúng tớ là bạn không?

Đôi môi khô khốc bật ra rõ ràng từng chữ :

- Tất nhiên là có!

- Vậy sao...

Khánh Ly nghẹn ngào, cố kìm nén để không bật khóc :

- Cậu lại không nói cho chúng tớ biết về bệnh của cậu?

Linh Chi trầm ngâm, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về chú chim đang đậu trên cành, thoải mái nhảy nhót tự do mà không phải lo sợ điều gì. Nhỏ khê mỉm cười, trả lời :

- Tại sao ư? Vì tớ muốn trân trọng những khoảng khắc về tình bạn đẹp nhất giữa chúng ta được hằng ngày nhìn thấy những gương mặt vui tươi mà không phải gương mặt buồn bã, thấy bọn cậu hồn nhiên bày trò nghịch ngợm như lúc trước,...

- Cậu ích kỉ lắm, ích kỉ lắm,...

Bọn con gái ngồi thụp xuống nền nhà, khóc nức nở. Bọn con trai đứng đó, gắng kìm nén cảm xúc ở trong lòng. Linh Chi khòe mắt đỏ hoe, cắn chặt môi để không bật khóc.

Không khí buồn bã, lạnh lẽo lại một lần nữa tràn vào...

Mẹ Linh Chi đứng đó, tim như vỡ thành nghìn mảnh, như không ngừng rỉ máu...

25. Chương 25. Hạc Giấy

Sáng...

Khi ông mặt trời vừa lấp ló sau đỉnh núi xa xa thì cũng là lúc những tia nắng ấm áp sắp rọi chiếu khắp nơi...

Nắng khẽ lùa vào lớp học, xua tan đi không khí lạnh lẽo. Những cơn gió mới khác lại lần lượt thổi vào, rất nhẹ...

Cả lớp đã đến đầy đủ. Không cảnh vui đùa, ồn ào trước lúc nữa mà thay vào đó là một khung cảnh trầm lặng. Cả bọn đều lặng lẽ ngồi vào chỗ của mình, khuôn mặt đắm chiêu, miên man suy nghĩ.

Câu chuyện của ngày hôm qua đọng lại trong kí ức của tụi nó. Mặc dù đã biết sự thật, nhưng chẳng ai muốn tin vào sự thật này cả, đứa nào cũng mong đây chỉ là một giấc mơ thôi. Một giấc mơ thôi. Một sự thật quá tàn nhẫn.

Riêng Thế Bảo vẫn đang loay hoay cùng với đồng giấy màu. Cậu cẩn thận gấp tờ giấy thành một con hạc giấy thật đẹp, cứ gấp xong một con cậu lại lấy thêm một tờ gấp tiếp cho đến khi cảm nhận được một bàn tay đang vỗ nhẹ lên vai mình :

- Cậu đang làm gì thế?

Anh Nhật gắng nở một nụ cười gượng gạo để che giấu đi nỗi đau trong lòng. Nhưng điều đó làm sao qua mắt được Thế Bảo, cậu nhẹ nhàng trả lời :

- Cậu có muốn giúp mình không?

-Tớ có thể giúp gì được cho cậu?

- Cậu giúp tớ gấp hạc nhé!

Anh Nhật tròn mắt, trên gương mặt có nét ngạc nhiên. Những đứa khác khi nghe vậy cũng vội tụ tập lại bàn Thế Bảo dồn dập hỏi :

- Cậu gấp hạc làm gì thế?

Thế Bảo cười nhạt, gương mặt bí hiểm, kể lại...

...Thế Bảo ngồi cạnh cửa sổ, cầm cuốn sách lên. Cậu đọc một cách chăm chú, mắt có thoáng lên nét vui mừng nhưng lại vụt tắt ngay lập tức. Cậu ngược nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm những ngôi sao đang nhấp nháy như hạt cườm dính trên tấm vải nhung màu đen. Cậu khẽ thở dài, lẩm bầm :” Chỉ là truyền thuyết thôi!”. Hóa ra cậu đọc cuốn sách và thấy được dòng chữ ”Nếu gấp đủ 1000 con hạc giấy, bạn sẽ có một điều ước và điều ước đó sẽ trở thành hiện thực”. Ánh trăng chiếu ánh sáng vàng nhạt lên khung cửa sổ, bất giác trong lòng cậu lại xuất hiện một ý nghĩ thôi thúc cậu gấp 1000 con hạc giấy để có được điều ước đó... Nếu có được điều ước đó nhất định cậu sẽ ước cho Linh Chi được khỏi bệnh...

Thế Bảo kể xong thì lại bắt tay vào việc gấp hạc. Cả bọn im lặng, không nói gì cho đến khi Khánh Ly mỉm cười, nói :

- Để tớ giúp cậu, tớ cũng muốn ước cho Linh Chi được khỏi bệnh.

Tụi nó bắt đầu nhao nhao hết cả lên. Như Thiên lấy giấy đưa cho từng đứa gấp. Trong căn phòng, dường như đã thoáng có nét vui mừng...

Bắt đầu từ ngày hôm đó, vào lúc nghỉ giải lao, lớp 10A không ra chơi nữa, dành thời gian để gấp hạc. Chiếc lọ thủy tinh dùng để đựng hạc cũng theo ngày mà tăng dần lên. Những con hạc nhiều màu sắc được sắp xếp thật cẩn thận vào lọ. Hạc ngày càng nhiều lên..

296 con hạc...

390 con hạc...

537 con hạc...

721 con hạc...

845 con hạc...

901 con hạc...

Ngày thứ bảy, tụi nó mừng rỡ cầm chiếc lọ đựng 1000 con hạc giấy được trang trí đẹp mắt bởi một dải ruy băng màu hồng.

Chiều, tụi nó cầm chiếc lọ đi đến “beautiful garden”. “beautiful garden” là một nơi tuyệt đẹp mà cả bọn tìm thấy lúc tổ chức cắm trại. Anh Nhật nhẹ nhàng đặt chiếc lọ xuống đất, rồi cả bọn cùng nhắm mắt và khế nói :

- Chúng con muốn bạn Linh Chi sẽ khỏi bệnh.

Trên nền trời xanh thẳm, cầu vồng xuất hiện một cách bất ngờ. Những cơn gió nhẹ thổi bay lá khô.

Xào xạc, xào xạc,...

26. Chương 26

Trời đã bắt đầu trở lạnh. Những cơn gió cứ thi thoảng lại lùa vào phòng học, mang theo sự lạnh lẽo. Như thường lệ, cứ đúng 6 giờ sáng là ở trường Angle có lác đác bóng học sinh. Những chiếc áo ấm bao bọc lấy những cô cậu học sinh, xua tan đi cái lạnh của tiết trời mùa đông.

Cánh cửa phòng lớp 10A được mở ra một cách cẩn thận, Khánh Ly bước nhẹ vào, một tay cầm một cái túi xinh xắn. Nhỏ thận trọng đặt cái túi lên bàn rồi xoa xoa hai tay vào nhau cho ấm.

Khánh Ly khẽ kéo rèm cửa, quang cảnh bên ngoài xám xịt, không có nắng.

Như Thiên vừa đi vừa lẩm nhẩm hát vài câu hát quen thuộc, vào lớp mắt nhỏ chợt dừng lại ở chiếc túi của Khánh Ly, gương mặt không giấu nổi vẻ tò mò, liền hỏi:

- Khánh Ly, cậu đựng gì trong cái túi đó vậy?

Khánh Ly nháy mắt, cười bí hiểm, trả lời ngay:

- Cuối buổi, chúng ta đến thăm Linh Chi, cậu sẽ biết.

Khóe môi nâng lên nụ cười tinh nghịch, Như Thiên gật đầu rồi bước về chỗ ngồi.

Tiếng chuông vang lên từng hồi, báo hiệu đến giờ ra về...

Học sinh tíu tít, trò chuyện không ngớt về buổi học hôm nay. Đợi cho cả bọn tập trung đông đủ, Khánh Ly lấy từ trong túi ra rất nhiều vòng đeo tay được làm rất tỉ mỉ, nổi bật là dòng chữ được khắc rất đẹp “Best friend forever”. Tụi nó vừa ngạc nhiên vừa thích thú khi nhận được chiếc vòng này, không ai bảo ai lập tức đeo vào tay. Khánh Ly nói:

- Chiếc vòng này tượng trưng cho tình bạn đẹp đẽ giữa chúng ta, chiếc vòng cuối cùng thì để lát nữa tới bệnh viện, chúng ta sẽ đưa cho Linh Chi!

- Đồng ý!

Linh Chi reo lên đầy thích thú, trông nhỏ lúc này chẳng khác gì một cô bé được nhận một cây kẹo mút cả. Linh Chi khẽ huých tay Khánh Ly, nói:

- Khánh Ly khéo tay thật đấy!

Khánh Ly cười. Linh Chi vén rèm nhìn khung cảnh bên ngoài liền nảy ra ý định:

- Chúng ta đi dạo nhé!

Hàng cây xanh mượt hai bên con đường dẫn vào hồ nước được trồng xen kẽ cùng những bông hoa tươi thắm làm nổi bật lên vẻ đẹp của con đường này. Linh Chi mím môi, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Ngày kia, tớ sẽ làm phẫu thuật. Vậy ngày mai chúng ta có thể đi picnic không?

Vị bác sĩ với gương mặt điềm đạm ngồi trên ghế, đôi mắt buồn buồn, nói:

- Ngày kia, cháu Linh Chi sẽ được phẫu thuật. Tôi nghĩ gia đình nên chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Dù...

Ông nói dứt quãng, nhìn gương mặt đau khổ của hai vợ chồng, tiếp:

- Dù cơ hội sống là rất thấp, nhưng tôi mong cháu Linh Chi vẫn sẽ lạc quan và tin tưởng rằng cháu sẽ khỏi bệnh. Ý chí của cháu cũng là một phần để giúp cho ca phẫu thuật thành công.

Mẹ Linh Chi lặng lẽ rơi nước mắt, còn bố nhỏ, trên gương mặt ấy, nước mắt đã rơi từ khi nào.

Rất đau!

27. Chương 27

Khi những tia nắng ấm áp đầu tiên của ngày mới len lỏi chiếu vào phòng, Linh Chi khẽ mở mắt, nhúu mày một lúc rồi ngồi dậy. Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ, Linh Chi vội vã đi làm vệ sinh cá nhân rồi xem lại đồ đạc. Mẹ nhỏ đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một tô cháo còn nóng hổi, nhẹ nhàng nhắc:

- Con ăn sáng rồi đi.

- Vâng ạ!

Linh Chi lại bàn, xúc từng thìa cháo một, ăn một cách từ từ. Từng hương vị như quyện vào tình yêu thương của mẹ, tạo nên một vị ngọt ngào. Bà chăm chú quan sát con gái ăn, nhìn lại khuôn mặt nhợt nhạt, gầy gò mà trái tim như muốn vỡ ra, tan thành nghìn mảnh.

Một giọt nước nhọt lặng lẽ rơi...

Linh Chi ngẩng đầu, nhìn mẹ một lúc rồi ôm chầm lấy mẹ, thổ thê:

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ nhiều lắm! Lúc nào con cũng làm mẹ lo lắng hết!

Bà mỉm cười hiền hậu, vuốt mái tóc mượt của con gái, nước mắt lại rơi...

- Con đừng nói vậy! Con là đứa con gái ngoan của mẹ.

- Mẹ à, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, con cũng sẽ không rời xa mẹ đâu. Con yêu mẹ!

Những cơn gió thoảng lùa vào phòng, làm tấm rèm tung bay, nắng từ từ chiếu vào...

"Nhớ

Chiếc xe dừng lại đột ngột. Trước mặt tụi nó bây giờ là một khung cảnh phải nói là rất đẹp.

Thảm cỏ dường như trải đến cuối chân trời, những đám mây bông bành bành như que kẹo bông trông thật nổi bật giữa bầu trời trong xanh. Linh Chi thoáng mỉm cười, chợt Khánh Ly quay sang hỏi :

- Cậu cảm thấy khỏe chứ!

Linh Chi gật đầu thay cho câu trả lời, nhỏ đang muốn tạo cho Khánh Ly một cảm giác an tâm về nhỏ, để Khánh Ly có thể thoải mái vui chơi mà không phải lo lắng cho nhỏ. Khánh Ly nở một nụ cười, nói:

- Tớ xuống xe trước nhé! Cậu cũng mau xuống xe đi, tớ sẽ đợi cậu.

Trong không gian yên tĩnh, thanh bình vang lên tiếng cười đùa hồn nhiên và tinh nghịch...

"Nhớ

Mẹ Linh Chi lấy trong túi ra một hộp thuốc, lấy vài viên rồi đưa cho nhỏ, vẻ mặt không giấu nổi sự lo lắng:

- Con sẽ chịu được tác dụng phụ của thuốc chứ! Hay là con đừng uống.

Linh Chi lắc đầu nguây nguẩy, nhỏ là người cực kì búướng bình, dù sao hôm nay cũng là ngày mà nhỏ muốn trân trọng từng giây phút một. Lấy thuốc từ tay mẹ, nhỏ liền cho vào miệng rồi uống nước một cách nhanh chóng. Nhỏ đưa tay vẫy vẫy rồi chạy đi.

Mẹ nhỏ khuôn mặt đượm buồn, xót xa nhìn đứa con gái của mình...

- Linh Chi , lại đây mau tớ cho cậu xem cái này nè!

Lệ Anh ra sức hét lên, nhỏ vội chạy lại kéo tay Linh Chi đi, không quên dùng một chiếc khăn bịt mắt Linh Chi lại. Cả bọn cười to dẫn Linh Chi đi. Đến nơi, Anh Nhật nhẹ nhàng mở khăn ra, nhỏ dường như bất động.

Như Thiên đặt tay lên vai, mắt kiên định hướng về phía trước, nói:

- Người ta thường nói, chong chóng chỉ quay khi trời xanh có gió, nếu không có gió thì chong chóng cũng sẽ không quay. Chong chóng và gió giống như một đôi bạn thân thiết, mãi bên cạnh nhau vậy!

Anh Nhật tiếp lời:

- Linh Chi, cậu hãy cố gắng lên. Bên cạnh cậu vẫn luôn có những người bạn như chúng tớ, chúng tớ sẽ mãi mãi ở bên cậu, cùng cậu bước qua từng khó khăn. Chúng tớ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cậu một mình, sẽ luôn ở bên chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với cậu.

Linh Chi mím môi, nhỏ xúc động quá, các bạn của nhỏ thật là tốt! Chợt Anh Nhật ôm lấy Linh Chi rồi nói nhỏ:

- Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi!

Lúc này, nhỏ không kìm nén được nữa, nước mắt cứ tuôn trào ra. Tụi nó cũng không kìm được nữa, thế là ôm lấy nhau khóc nức nở.

Ngày hôm đó, bọn nó đã chơi thật vui vẻ, có những khoảnh khắc chẳng bao giờ quên bên nhau, cùng nhau làm những động tác cực dễ thương để chụp ảnh lưu giữ làm kỉ niệm. Linh Chi cảm thấy thực sự rất vui. Nhỏ sẽ không bao giờ quên những ngày tháng học trò này, mãi mãi không bao giờ quên. Đến tối, cả bọn lên lút ngó trước ngõ sau để tránh Linh Chi.

Ra một chỗ mà bọn nó đã thống nhất chọn làm nơi trang trí từ hồi chiều, Thế Bảo vội lấy ra một túi nến nhiều màu sắc, cùng với tụi nó, thấp sáng từng cây nến.

Phù, cuối cùng công việc cũng đã hoàn thành, tụi nó cố gắng lấy hết sức, gào thật to:

- LINH CHI ƠI, CẬU CỐ LÊN! CỐ LÊN!

Linh Chi giật mình, vội chạy đến chỗ bọn nó, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trước mặt nhỏ là những cây nến nhỏ được xếp lại tạo thành chữ: I love 10A. Nhỏ hạnh phúc vô cùng, nói:

- Cảm ơn các cậu nhiều lắm.

Trời đã khuya, sau khi chở từng đứa về nhà, chiếc xe lại lăn bánh. Linh Chi khẽ mấp máy môi như muốn nói điều gì:

- Xin lỗi các cậu.

Sáng...

Tụi nó chạy vội đến bệnh viện, trong lòng lại xuất hiện cảm giác bất an...

Đến nơi, tụi nó đã thấy ba mẹ Linh Chi ngồi chờ trước phòng phẫu thuật, gương mặt lo lắng.

Tụi nó cũng ngồi xuống, mắt hướng về căn phòng phẫu thuật...

...

Đã bảy tiếng trôi qua, mà đèn của phòng phẫu thuật vẫn giữ nguyên màu đỏ, đã vậy, lúc cô ý tá ra ngoài, cô tỏ vẻ rất gấp gáp, còn có cả sự lolắng nữa.

...

Thêm một tiếng nữa trôi qua, tụi nó bắt đầu sợ, sợ rằng sẽ không còn được gặp lại Linh Chi. Tụi nó phải làm gì bây giờ?

...

Đèn đã chuyển màu xanh, bác sĩ bước ra, mọi người đều dồn dập đến hỏi:

- Bác sĩ, con gái tôi/ bạn Linh Chi thế nào rồi ạ!

Bác sĩ khẽ lắc đầu, nói:

- Tôi xin lỗi.

Khoảnh khắc đó thời gian như đứng lại, tụi nó đứng chết lặng, bác sĩ vừa nói gì cơ? Xin lỗi ư?

Mẹ Linh Chi gào lên:

- Không phải, ông nói dối. Xin hãy cứu lấy con gái tôi. Tôi xin ông đấy!

Bà quỳ xuống, ba Linh Chi như người mất hồn, ông không tin, không tin chuyện này.

Bà cười chua chát:

- Sao con lại thất hứa, con đã bảo là sẽ không bao giờ rời xa mẹ mà! Con đã nói vậy mà!

Rồi bà ngắt đi.

28. Chương 28. Thời Gian

Màn đêm dần dần bao trùm lấy thành phố. Mùi hương cỏ may quyện vào không khí, lan tỏa đi khắp nơi...

Tại phòng 25...

Một cô gái đang nằm trên giường bệnh, gương mặt nhợt nhạt, trông như đang ngủ say. Ngồi cạnh đó là một người phụ nữ, cầm lấy tay cô gái, nước mắt cứ vô thức rơi...

...

Tâm trạng của cả bọn dường như chẳng khác hơn là bao, Khánh Ly cười nhạt, hỏi lại:

- Bác sĩ nói bệnh của Linh Chi không thể chữa được sao?

Một giọt nước mắt lại rơi, không ai trả lời, không gian yên tĩnh đến kì lạ...

Thế Bảo khóc òa lên, nấc nghẹn:

- Chẳng lẽ điều ước đó không trở thành hiện thực sao.

Như Thiên đến lại gần Thế Bảo, đặt tay lên vai cậu, đôi môi khô khốc bật ra tiếng:

- Cậu có tin vào phép màu không?

Cả bọn ngơ ngác, ngẩng đầu lên nhìn Như Thiên. Nhận ra ánh mắt của mọi người đang hướng về phía mình, nhỏ lại nói tiếp:

- Tớ hỏi các cậu có tin vào phép màu không?

- Cậu tin chứ? Anh Nhật cắt lời.

- Cũng không hẳn là không tin.

- Ý cậu là sao?

- Tớ chỉ đơn thuần nghĩ chừng nào Linh Chi còn thở thì cuộc sống của cậu ấy vẫn sẽ còn hi vọng.

...

- Dù cuộc đời có đáng thất vọng đến mức nào, thì niềm hi vọng vẫn luôn ở phía trước. Hãy tin Linh Chi, cậu ấy rất mạnh mẽ, cậu ấy sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu.

Cô gái nhỏ từ từ mở mắt, xung quanh cô là một màn sương dày đặc đến nỗi không thể nhìn thấy gì. Cô gái ngạc nhiên: "Sao mình lại ở đây nhỉ?". Cô khẽ cất tiếng gọi. Không một ai trả lời, cô bắt đầu thấy sợ, ngồi thụp xuống và co ro.

Những vầng quang lấp lánh hiện ra, một người phụ nữ với gương mặt hiền hậu đi đến gần cô. Cô bắt giác ngược lên kèm theo một câu hỏi cửa miệng:

- Bà là ai?

- Ta là ai không quan trọng. Bà mỉm cười đầy dịu dàng với cô. Nhưng ta có một câu muốn hỏi cô: "Nếu bạn bè, bố mẹ hoặc một người thân nào đó mà cô yêu quý nhất bị một căn bệnh vô phương cứu chữa thì cô sẽ tình nguyện chịu bệnh thay cho người đó chứ!"

Cô gái thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh trả lời:

- Vâng ạ!

- Dù căn bệnh đó sẽ làm cô đau đớn gấp trăm lần, sẽ khiến cô trở nên xấu xí trước mắt mọi người, làm những người thân xung quanh cô đau khổ, làm cho người khác cảm thấy thương hại cho cô, thì cô vẫn đồng ý chứ!

Cô gái trầm ngâm, nhưng cũng lại mỉm cười cùng với câu trả lời: "Vâng ạ!"

- Vì sao thế?

- Vì họ là những người cháu yêu thương cháu nhất, luôn ở bên cạnh cháu, quan tâm, chia sẻ. Họ giúp cháu từ một con bé nhút nhát, luôn giấu kín cảm xúc của mình trở thành một người hoạt bát, nụ cười luôn thường trực trên môi. Nhờ có họ, mà cháu mới biết được rằng cuộc sống này còn rất nhiều điều diệu kì, một cuộc sống đầy màu sắc chứ không như cuộc sống tối tăm, lạnh lẽo mà cháu đã từng tưởng tượng ra.

Bà khẽ hóa ra một làn gió, làn gió ấy từ từ cuốn cô gái ấy đi!

Bà mỉm cười, lời nói hòa theo gió:

"Cô gái, hãy sống thật tốt nhé!"

Những đường đi của tim trên máy đo bắt đầu thay đổi...

29. Chương 29. Cảm Ơn Cuộc Sống Đã Cho Em Có Bạn Bè.

Bác sĩ cùng vài y tá vội chạy vào, bác sĩ nhìn đường đi của máy đo nhịp tin thay đổi, vui mừng:

- Thật sự phép màu đã xảy ra!

Rồi Linh Chi lại được chuyển vào phòng phẫu thuật. Đám bạn mặt mày tái mét, không ngừng chấp tay xin ông trời phù hộ cho Linh Chi. Thế Bảo bỗng òa khóc nức nở, nhào tới ôm lấy Anh Nhật:

- Cậu ấy sẽ không sao đâu đúng không? Cậu ấy rất mạnh mẽ mà!

Anh Nhật giật mình, cố hết sức đẩy Thế Bảo ra, trả lời:

- Đúng cậu ấy thực sự rất mạnh mẽ.

Một niềm hy vọng nhỏ nhoi lại được thắp sáng trong tim mỗi đứa.

Không hiểu sao trong lúc Linh Chi phẫu thuật, cả bọn lại có tâm trạng nhẹ nhõm, vui mừng và nảy ra ý định sẽ đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện trong chốc lát. Tâm trạng nặng nề, buồn bã như một gánh nặng đã được trút ra khỏi lòng. Phải, bọn nó tin rằng, Linh Chi sẽ không bao giờ bỏ lại tụi nó. Nhỏ sẽ tiếp tục đồng hành trên chặng đường trưởng thành của bọn nó sau này, sẽ không bỏ tụi nó một mình. Tin tưởng như vậy!

Quỳnh Trâm nở một nụ cười, ánh mắt xa xăm về phía chân trời, giọng nói vô thức cất lên:

- Lúc đầu, Linh Chi không như bây giờ nhỉ? Rất nhút nhát, sợ sệt và yếu đuối.

Quốc Đạt gật gù, đồng tình:

- Lúc đầu, cậu ấy mới vào lớp mình, nhút nhát đến mức chẳng dám nói chuyện, kết bạn với ai.

Cơn gió thoảng lướt qua, những tia nắng hồng rọi chiếu xuống mặt đất. Tiếng chân dậm lên lá khô, nghe xào xạc, xào xạc.

Như Thiên nói, nước mắt tự nhiên lại ứa ra:

- Còn bây giờ, cậu ấy rất tự tin, hòa đồng và mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Những giọt nước mắt trong suốt như pha lê chảy dài trên gương mặt nhỏ. Bắt đầu có những tiếng nấc khẽ vang lên từng đợt. Không khí chìm xuống, lặng lẽ...

Khánh Ly ngay lập tức phá tan không khí ấy ngay, quát lên:

- Tớ đã bảo các cậu không được khóc mà! Dù chỉ còn một hy vọng nhỏ nhoi thì cũng phải tiếp tục mà hy vọng chứ, đừng bỏ cuộc giữa chừng như thế!

Nước mắt của nhỏ cũng tự động rơi không có chủ ý, nhỏ cũng khóc, ghen ngào:

- Linh Chi đã dặn các cậu sao hả,...đừng bao giờ...mất ý...chí...như thế, cuộc sống...này...vẫn còn nhiều điều kì diệu lắm!

- Phải, cậu nói đúng. Bọn tớ không khóc nữa, bọn tớ hứa đấy!

- Bác sĩ ơi, con bé nhà tôi thế nào rồi ạ!

Vừa thấy bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra, mẹ Linh Chi đã vội chạy đến, dồn dập hỏi. Nét mặt bác sĩ không biểu hiện điều gì cả, ông chỉ nhẹ nhàng nói:

- Tôi có chuyện cần trao đổi với mọi người. Cứ vào phòng tôi nói chuyện!

Bác sĩ từ từ ngồi xuống ghế, rót nước mời mọi người rồi nói chậm rãi:

- Tình hình ca phẫu thuật có thể nói là không khả quan ấy. Mặc dù, bệnh của cháu nó có bước tiến triển mới, ca phẫu thuật có thể chữa khỏi, nhưng sức khỏe của cháu lại rất yếu. Ca phẫu thuật thành công thì nhất định cháu sẽ bị hôn mê, tôi không chắc rằng cháu sẽ bị hôn mê bao lâu. Có thể là một năm, 2 năm,... hoặc suốt cả đời.

Mẹ Linh Chi lấp bắp:

- Vậy có nghĩa là nếu không may thì cháu có thể sẽ trở thành người thực vật suốt cả đời.

Bác sĩ khẽ gật đầu, ba Linh Chi miên man suy nghĩ rồi trả lời thẳng thắn:

- Bác sĩ cứ cho cháu nó làm phẫu thuật đi!

Rồi ông điềm đạm nói trước sự ngạc nhiên của mọi người:

- Hãy đặt niềm tin vào con bé, nó sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu.

2 năm sau...

Ca phẫu thuật đã thành công. Linh Chi hôn mê. Mới đó mà nhanh thật đã 2 năm trôi qua rồi...

Khánh Ly ngồi xuống, cầm lấy tay Linh Chi, nhẹ nhàng bảo:

- Cậu mau tỉnh dậy nhanh đi nào, đã 2 năm rồi đó. Bây giờ chúng mình đã là học sinh lớp 12 rồi đấy!

Anh Nhật mỉm cười, nói tiếp:

- Cậu mau dậy đi, bọn tớ sẽ dạy lại cho cậu kiến thức 2 năm học mà cậu đã bỏ quên nhé!

2 năm trôi qua-2 năm mà bọn nó chọn cách sống chung với nỗi đau, 2 năm mà bọn nó ngóng từng ngày, hy vọng từng giây, đặt niềm tin khi bước qua cánh cửa kia sẽ là một gương mặt tươi tỉnh cùng với lời nói vui sướng:

- Chào các cậu, tớ đã dậy rồi đây!

Nhưng suốt 2 năm vẫn vậy, Linh Chi vẫn nằm đó, không tỉnh dậy. Như Thiên nói với giọng trách móc:

- Cậu giận chúng tớ điều gì à? Chúng tớ hứa sẽ không bày trò nghịch ngợm làm cậu giận.

Không gian trầm tĩnh. Nhưng...

Những ngón tay bắt đầu động đậy, đôi mắt đã khép bấy lâu nay từ từ mở ra...

Quỳnh Trâm như không tin vào mắt mình, cố gắng dụi dụi mắt mấy lần, tay chỉ thẳng vào Linh Chi, lấp bắp không nói thành lời:

- Tụi...tụi...bay,...nhìn...nhìn...kia...

Cả bọn đồng loạt quay theo hướng chỉ của Quỳnh Trâm, ngạc nhiên tột độ, sau đó vui sướng, hét âm ì:

- MAU ĐI GỌI BÁC SĨ ĐI! CẬU ẤY TỈNH RỒI, CẬU ẤY TỈNH THẬT RỒI!!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Tiếng hét “vĩ đại” của một cô gái nhỏ đứng trên mỏm đá hướng ra biển. Tay cô bắt thành cái loa, không ngừng gào thét ra biển. Cô gái ấy quay người lại đột ngột, hỏi:

- Nào có muốn thử không?

Cả bọn cười tươi, bắt chước:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Tụi nó cười hì hì, Linh Chi cũng cười theo. Đây sẽ là khoảng thời gian đẹp nhất trong tim cô gái nhỏ. Linh Chi hướng người ra biển, nói thật to, tiếng nói vang vọng đến trời xanh:

- CẢM ƠN CUỘC SỐNG ĐÃ CHO EM CÓ BẠN BÈ!!!!

The end

30. Ngoại Truyện : Phỏng Vấn.

Min: Xin chào các bạn đã đến với cuộc phỏng vấn dành cho tập thể lớp 10A. Hãy dành một tràng vỗ tay thật lớn dành cho họ nào.....

Câu 1: Hãy giới thiệu sơ qua về lớp bạn?

Min: Ồ, chắc hẳn với câu này thì lớp 10A nên dành cho bạn lớp trưởng gương mẫu Linh Chi rồi phải không?

Linh Chi: Đúng vậy! Mình sẽ thay mặt các bạn trả lời câu này...

Min: Nào, mời bạn.

Linh Chi (tự tin): Lớp mình là một lớp cực kì....

Min (tò mò): Cực kì gì?

Linh Chi: NGHỊCH NGỘM! Khiếp, ngày nào cũng phải đau đầu với những trò nghịch ngợm của bọn nó không à? Bực mình!

Min: O_O

Câu 2: Bạn có thấy nhân vật Quỳnh Trâm rất ít xuất hiện trong truyện không?

Min: Với câu hỏi này, bạn sẽ trả lời thế nào, Quốc Đạt?

Quốc Đạt (cười rạng rỡ): Cái này mình phải cảm ơn bạn Min rất nhiều mới đúng. Quỳnh Trâm dữ lắm, càng ít xuất hiện càng tốt chứ sao. Thực sự cảm ơn Min rất nhiều.

Min (phồng mũi): Bạn quá khen.....

Quỳnh Trâm (lườm): Cho cậu phát biểu lại đây....

Quốc Đạt (giận): Min à, cậu thật quá đáng. Quỳnh Trâm là một nhân vật hoàn hảo vậy mà cậu lại cho Quỳnh Trâm ít xuất hiện trong truyện. Cậu thật là....

Min (ngơ ngác): Ồ.....

Câu 3: Các bạn nhận xét thế nào về Như Thiên?

Khánh Ly (gật gù): Bạn ấy đối xử rất tốt với mọi người.

Linh Chi: Đúng rồi! Bạn ấy rất tốt.

Thế Bảo: Tóm lại Như Thiên là một người tinh nghịch, láu cá, nhiều chuyện. Hết!

Câu 4: Đây sẽ là một câu hỏi tình huống. Nếu thấy nồi cá đang nấu bị khét, bạn sẽ làm gì?

Khánh Ly: Chạy lại và tắt bếp.

Anh Nhật: Mình cũng có cách xử lý như Linh Chi.

Như Thiên: Mình cũng vậy...

Min: Còn bạn thì sao Thế Bảo, sao bạn im lặng thế?

Thế Bảo: Mình sẽ lấy một ca nước và tạt vào nồi cá.

Cả bọn: O_O.....

Câu 5: Các bạn đã gặp tình huống nào làm mình chỉ muốn “độn thổ” thôi chưa?

Quốc Đạt: Mình....bữa trước mình định đá vào hông thằng bạn, ai dè trượt chân, ngã cái oạch trước bàn dân thiên hạ.

Thế Bảo: Còn mình...thì từng bị tịch thu dép lê trước hàng ngàn ánh mắt hiếu kì của mọi người.

Khánh Ly: Hơi lạc đề một chút, mình có lần đi học, sắp đến gần trường,..... mới nhận ra là mình quên cặp ở nhà.....>_<>

Min:>_<>

Câu 6: Kể tên những trò nghịch ngợm mà lớp bạn tạo ra?

Linh Chi: Bạn hỏi hay á! Chẳng lẽ bạn viết mà không biết sao? *hét*

Min: Bình tĩnh đã nào, làm gì mà cuống lên thế hả? Lỡ có độc giả chưa biết thì sao?

Linh Chi: Thì bạn kể đi, bạn là tác giả mà! *hét to hơn nữa*

Min: Nhưng tui bận lắm! Mà lại tui đâu có tạo ra một Linh Chi dữ dằn như thế này đâu?

Linh Chi: Không dữ thì sao cai quản được lớp hả?

Min: =.=!!! *Im lặng*

Câu 7: Câu hỏi là câu 6 đó!

Linh Chi: Bực rồi nha! AAAAAAAAAAAAA.

Min (thách thức): Thích thì ra kìa mà hét nhá. Ở đây là nơi-làm-việc, HIỂU CHƯA?

Linh Chi *tức giận*: Min dám.....

Min *hét lại*: Dám chứ sao không dám!

Cả bọn: AAAAAAAA, tụi bay, ngăn hai đứa đó lại đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Bọn nó tức lắm rồi kìa!!!!!!!!!!!!!!

Khánh Ly: Mình sẽ thay Linh Chi trả lời câu hỏi này:.....bla....bla...

Min: Cảm ơn bạn nhiều! *liếc Linh Chi* Bạn còn hơn ai kia?

Linh Chi *liếc lại*: Nhìn gì mà nhìn....

Câu 8: Bạn nghĩ thế nào.....

Linh Chi *giật tờ giấy của Min*: Câu 7 chưa hỏi mà câu 8 gì hả?

Min *giật lại*: Câu 7 tui hỏi rồi.....

Linh Chi: *hét*: Không tính, hỏi lại đi, câu hỏi gì mà kì cục vậy.....

Min *hét*: Tui thích đẩy thì sao nào!!!!!!!!!!

Cả bọn *cuống lên*: Ngăn bọn nó lại đi! Lại cãi nhau rồi.....

*** End !! Cảm ơn các bạn đã đi hết câu chuyện của Min !!! <3><3><>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-mai-lop-chung-ta>